

Les jettles Νύκτες, Κανίνας, αὐτορες
x γραμματικὸς γρίγος ἐν τοῖς ἡγῆσι 167 17.

πλασῶν, f. 6ω.

ἔχων εἶναι. Χερσὸν. ἱεροφ. V. 1-16: 2-11.
(Αὐτοὶ εὐλομῆ, ὡς ἐν εὐλομῆ.)

Ζητῶν

Θητῶν οὐ

ψ
P ε θ ρ

επιβάλλο

επιβάλλο

προβάλλο

βαρὺς, εἰα, υ

βραχὺς, . . .

βραδύς, . . .

γλυκύς, . . .

οξύς, εἰα, υ

ἡδύς, . . .

ταχύς, . . .

ωκύς

ἡ ὁδὸς (παγ. 93)

αὐοδὸς

λαθοδὸς

εἰσοδὸς

ἐξοδὸς

περιοδὸς

εὐνοδὸς

μεθοδὸς

προσοδὸς

παροδὸς

ἐφοδὸς

ὄντοια συγκριτοια. παγ. 93

τρεπῶ, ὄντο, convertis, muto.

στρεφῶ, ὄντο, torques, flecto.

στρεβλός, ὄν, tortuosus, calidus, &c.

στρεβλώω, μινεστω, detorques.

στρεπτός, ὄν, torques

στρεπτός, ὄν, flexibilis.

τιθάς, ἄδος, ἡ, gallina | τιθῆ, τιθηνός, nutrix.

τιθός, μαμφακτός, vivit.

INTRODVCTIO
in Græcam linguam,

Iohanne de Villalobos Societatis

Iesu autore.

Nouis exemplis, & additionibus illustrata.

Χάρις Βολοῖσιμ ὀπιθεῖ

Adiuncta est paruis gratia rebus.

CVM LICENTIA,

Salmantica excudebat Petrus Laffus,

1591.

Summa de la licencia.

EN la villa de Madrid a xxiiij. del mes de
Deziembre de 1588. años, se dio licencia al
Padre Iuá de Villalobos religioso de la Com-
pañia de Iesus, ante Pedro çapata del Mar-
mol, escriuano d camara del cõsejo del Rey
nuestro señor, para q se pudiesse imprimir
esta arte Griega de nueuo corregida y emé-
dada, con que se hagan las diligencias que la
pregmatica di pone.

Aprobacion.

DIgo yo el Secretario Diego Gracian, que he vi-
sto y leydo esta Introduccion de Grammatica
Griega, de Ioan de Villalobos, por mandato de los
señores del consejo, y me parece la obra breue y com-
pendiosa, y vtil y necessaria, y que se puede y deve
imprimir para vso y provecho de todos los que qui-
sieren aprender la lengua Griega. Fecho en Madrid
a siete de Octubre de 1575. Años.

Diego Gracian.

R. 179016

Horatius in Arte Poetica.

*Quidquid præcipies esto brevis: ut cito dicta
Percipiant animi dociles, teneantq; fideles.
Omne superuacuum pleno de pectore manat.*

In Ioannis à Villalobos ad linguam Græcam
Introductionem Ludouicus Echazarreta.

*Florilegæ huc adsitis apes, quibus ardor Hymetti,
Palladios colles pascere Cecropij:
Post vnde halantum lecturæ germina florum
Stipetis dulci Dædala mella fauo:
Vobis iam celeri vectandis ecce carina
Succincta breue nunc artē paratur iter.
Tu residens vnca clauum moderabere puppi
Villalobe, ratis dux, regimenq; tua.
Atq; tibi ò tanti libeat felicibus, hospes,
Nauarchæ auspicijs puppe vehi placida.
Non cursu fessum medium subijisse pigebit
Aut maris, aut longæ tædia iniqua via:
Quin Zephyris actum lenibus, positumq; petito
Portu, & Piræilutore Erictonij,
Suaui loquæ argutos Pithūs gustasse lepores,
Græij delicias & inuuet eloquij.*

GRÆCÆ linguæ studiosis.

Lim, cum essem in insigni collegio Trilingui Salmanticensis Academiae, ac munus docendi Græcam linguam mihi ab eisdem Academia patribus esset iniunctum; præcepta, quibus eam linguam facile doceri experiebar, in libelli formam collecta auditorum precibus persuasus typis mandavi. Nunc vero in Societatem Iesu Dei beneficio receptus, iterum ad eundem libellum excudendum pluribus rationibus sum adductus. Nam ut obedientiæ imperium omittam, quod detrectare esset nefas; communis Ecclesiæ, & proximorum utilitas, cui nostra Societas perpetuò inferuit, id mihi satis persuasit, cum iam longiore experientia didicerim, plures eam linguæ Græcæ cognitionem huius libelli adminiculo facilius assequi, ad quam priscis temporibus lōgo annorum curriculo, immensisq; laboribus vix tandem perveniebant. Accedit etiam (quod non minimum apud me est) pijsimum illum Ignatium de Loiola nostræ Societatis

25
tatis patrem, eiusdem Societatis Constitutionibus
vulgatae editionis sacrae Scripturae ab orthodoxa
Ecclesia receptae, & à sancto concilio Tridentino
& approbatae, & omnibus alijs editionibus praela-
tae, defensionem nobis commendasse. Quo factum
est, vt omnes nostrae Societatis Theologi, ex quo
sacris literis operam nauare incipiunt, statim sese
ceu huius sacrae editionis propugnatores futuros ad
uersus haereticorum tela, & insidias armare curēt.
Cumq; ad eam rē linguarū Graecae, & Hebraicae co-
gnitio (vt apud D. Hieronymum, & Augustinum,
immo & apud omnes sanae mentis, & doctos viros
constat) necessaria sit: crescit indies nostrorū nume-
merus, qui in his linguis perdiscendis operam po-
nant. Quibus ego, vt eorum pium laborem, & vti-
lem industriam aliqua ex parte iuuare possim: mu-
nusculum hoc qualecumque illud sit paulo plus au-
ctum, & dilucidius libenter offero, libenter &
ipsum (quae nostrorum inter sese animorum
coniunctio, & charitas propter Chri-
stum est,) vt spero in Dei lau-
dem accipiendum.

ΕΥΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗ.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιαδίτω τὸ ὄνομα σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γεννηθῆτω τὸ θέλημα σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆ γῆς. τὰ ἄρτομα ἡμῶν τὰ ἐπιβόσιομα δὲ σῆμῃν σήμερον, καὶ ἄφεσιμῖν τὰ ὀφλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν, καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

Ἀσπασμός τῆ Ἀγγέλου πρὸς τὴν ἁγιωτάτην παρθένον.

Χαῖρε κεχαριστῶμένη Μαρία. ὁ κύριος μετὰ σου. ἐυλογημένη συ ἐν γλωσσί, καὶ ἐυλογημένος ὁ καρπὸς τῆ κοιλίας σου. ὅτι σωτήρα ἐτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἀμήν.

Σύμβολον τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Πιστεύω εἰς θεὸν πατέρα, παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ, καὶ τῆ γῆς. Καὶ εἰς Ἰησοῦν Χριστὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἕνα μόνον κύριον ἡμῶν, συληφθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου, γεννηθέντα ἐκ Μαρίας τῆ παρθένου, παθόντα ἐπὶ Ποντίῳ Πιλάτῳ, ὀανόντα, καὶ ταφέντα, κατελθόντα εἰς ἄδην, τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ἀνελθόντα εἰς οὐρανόν, καθηζόμενον ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸς παντοκράτορος. Ὅθεν μέλλει ἔρχεσθαι κρῖναι ζώντας, καὶ νεκρούς. Πιστεύω εἰς πνεῦμα ἅγιον, ἁγίαν ἐκκλησίαν καθο-

καθολικῶν, ἁγίων κοινωνίαν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.
Σαρκὸς ἀνάσσειν. Ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Ἀπασιμὸς πρὸς ἀγιωτάτῃ Μαρίαν.

Χαῖρε δέσποινα μητὴρ ἰλέως. ζωῆ, γλυκύτης,
κὴ ἐλπίς ἡμῶν, χαῖρε. Πρὸς σε βοῶμεν οἱ ἅβ-
όριστοι παῖδες. Πρὸς σε ἀτενίζομεν στενάζοντες, καὶ
δρωμοῦτες ἐν τῇδε τῇ ἅ κλαυθμῶν κοιλίᾳ.
Αγεθὴ σιωπηγὸρ ἡμῶν, τὰς εὐσπλαγχνὰς οὐφ-
θαλμὰς ἐφ' ἡμᾶς ἐπίστρεψον, κὴ ἰησοῦ τ' εὐλογημέ-
νομαρπὸν ἅ κοιλίας σε, μετὰ τῷ ὑπέροργῳ ταύ-
τῃ ἡμῶν ἀνάδειξον, ὡ ἐπιεικὴς, ὡ εὐσπλαγχνε, ὡ
ἠδελφία παρθένε Μαρία.

Ευλογία ἅ φραπέζης πρὸ τῆ
γεύσαθς.

Χρῖσε ὁ θεὸς, εὐλόγησον τῷ βρωσῖν, κὴ τῷ πό-
σιμ τῶν δούλων σε, ὁ ἅγιος εἰ πάντοτε. νῦν κὴ αἰεὶ
κὴ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχαριστία μετὰ τὸ γεύσαθς.

Εὐλογητὸς ὁ θεὸς, ὁ ἐλεῶν, κὴ τρέφων ἡμᾶς ἐν τῶν
αὐτ' πλοσίων δωρεῶν, τῇ αὐτ' χάριτι κὴ φιλοφρο-
πία πάντοτε, νῦν, κὴ αἰεὶ κὴ εἰς τὰς αἰῶνας, τῶν αἰώ-
νων. Ἀμήν.

Literarum characteres, nomina & prolationes. 9

Characteres.	Nomina.	Prolationes.
Α α	Ἄλφα	Alpha a
Β β	Βῆτα	Beta b
Γ γ	Γάμμα	Gamma g
Δ δ	Δέλτα	Delta d
Ε ε	Ἐπίλωρ	Epsilon e breue
Ζ ζ	Ζῆτα	Zeta z
Η η	Ἠτα	Eta e longum
Θ θ	Θῆτα	Theta th
Ι ι	Ἰῶτα	Iota i
Κ κ	Κάππα	Cappa c
Λ λ	Λάμβδα	Lambda l
Μ μ	Μῦ	My m
Ν ν	Νῦ	Ny n
Ξ ξ	Ξῖ	Xi x
Ο ο	Ο μικρόν	Omicron o paruum
Π π	Πῖ	Pi p
Ρ ρ	Ρῶ	Rho r
Σ σ σ'	Σῖγμα	Sigma s s'
Τ τ	Ταῦ	Tau t
Υ υ	Υπίλωρ	Ypsilon y <i>u. longum</i>
Φ φ	Φῖ	Phi ph
Χ χ	Χῖ	Chi ch
Υ ψ	Υῖ	Psi ps
Ω ω	Ω μέγα	Omega o magnū

Notandū est prolationē vniuscuiusq; literæ esse in prima litera sui nominis, vt Alpha valet a. Beta b. & sic de reliquis.

Notadū etiā est quāsdā literas adiūctas a lijs variare sonū. π post μ sonat β, vt λάμπας Iambas. τ post ν sonat δ, vt ταυταλος tandalos. γ ante γ χ ξ sonat ν vt ἀγγελος, angelos, ἀγχω, ancho, λυγξ lynx. Idem sonat etiā ante κ, sed tūc κ sonat γ, vt λυγκος lyngos. Præterea λ & ν ante omne ι sonāt vt apud Hispanos Ili, ñi.

Literarum diuisio.

Cōsonātes diuidūtur in duas partes, in nouem mutas, & octo semiuocales, nouē mutæ diuidūtur in tres tenues, & tres medias & tres crassas hoc ordine.

	Tenues	π	κ	τ
Mutæ	Mediae	β	γ	δ
	Crassæ	φ	χ	θ

Octo semiuocales diuidūtur in quatuor immutabiles. tres duplices, & in σ hoc modo.

Immutabiles λ, μ, ν, ρ. Duplices, ζ, ξ, ψ, sui iuris vocatur σ.

Vocaliū duæ sunt semper λόγα η, ω, duæ
contra

De diphthongis.

contra semper breues ε, ο, tres ancipites, siue
communes, α, ι, υ.

Ex vocalibus fiūt duodecim diphthōgi
ι, aut υ postpositis.

Diphthongi.

Propriae.

αι. αυ. ει. ευ. οι. ου.

æ. au. i. eu. i. u.

Impropriae.

α. η. υι. φ. ηυ. ωυ.

a. i. i. o. iu. ou.

Propriae vocantur quae fiūt ex α ε ο quavis
adscripta, nō subscripta. ου sonat u vocalis,
sed si sequatur vocalis, sonat u cōsonans, vt
ὄυαλέριος Valerius. Præterea υ quando post-
ponitur alijs vocalibus, sonat u consonans,
Diphthōgi autē dissoluūtur si duo punctula
supra appingas, vt αἰαι, οἰοἰ.

Tab. u.

De accentibus, spiritibus, & alijs
notulis.

Accētus sunt tres, acutus' vt λόγος, grauis
' vt τιμή, circūflexus' vt ποιῶ, βαλῶ.

Spiritus sunt duo crassus' vt ἄμα hama: te
nuis,' vt ἐγώ, ego.

Apostrophosest nota vocalis reiectæ' vt
πάντ' ἔλεγον, id est, πάντα ἔλεγον.

Subunio est signū tale υ quo duas dictio-
nes

nes vnam esse ostendimus, vt ἡμίθεος, Semi
Deus: distinctio cōtra vnā duas esse ostendit
vt ὅτι.

Temporis signa sunt duo, longū - breue v.

ORATIONIS PARTES.

Partes orationis octo sunt, articulus, nomē,
pronomen, verbū, participium, præpositio,
aduerbium, coniūctio. Quinq; priores decli
nantur: tres posteriores sunt indeclinabiles.

Casus totidem sunt, quot apud Latinos,
excepto ablatiuo, quo carent Græci. Nume
ri sunt tres, singularis, dualis, pluralis.

Singularis appellatur ἐνικὰ, dualis δὴκὰ,
pluralis πλιθυντικὰ.

De articulis.

Articulorum quidam præponuntur, &
quidam postponuntur: qui præponuntur
variantur hoc modo.

Singularis. Dualis, Pluralis.

n. g. d. ac. n. et ac. g. et d. n. g. d. ac.

Μ. ὁ. τοῦ. τῶ. τῶν. τῶ. τοῖν. οἱ. τῶν. τοῖς. τοῦς.

Ἔ. ἡ. τῆς. τῆ. τῆν. τὰ. ταῖν. αἱ. τῶν. ταῖς. τὰς.

Ν. τὸ. τοῦ. τῶ. τὸ. τῶ. τοῖν. τὰ. τῶν. τοῖς. τὰ.

Qui postponuntur formantur ab ijs, qui
præpo-

ἄρθρον
ὄνομα
ἀντωνυμία
ῥήμα
ἐπιρρημα
προσθετικόν
ἐπίρρημα
ἐπιρρηματικόν

præponuntur adempto τ, in omnibus casibus, & addito σ, nominatiuo singulari masculino: & cum spiritu crasso in omnibus casibus: hoc modo, ἐς, οὐ, ἄ, οὐ. &c. Qui præponuntur respondent Hispanorum articulis, el, la, lo. Ideoq; præponi dicuntur, quia ponuntur ante nomina, sicuti el, la, lo, etiã apud Hispanos. Qui postponuntur significant, quis, vel qui: ob quod etiam postponi dicuntur, quod ad instar, Quis, vel qui, ponuntur post nomen, quod referunt.

NOMINVM declinationes.

Nominum declinationes sunt undecim: quinque priores, simplices appellatur: quinque quæ sequuntur, contractæ: postrema Dorica. Simples sic se habent.

¶ Prima declinatio simplex.

Prima declinatio habet duas terminationes pro masculinis, ας, ης, genitiuus fit in ου, datiuus in α, vel in η, subscripto ι, accusatiuus in αϋ, vel in ηϋ, vocatiuus in α, vel in η, secundum terminationem nominatiui, Id est, si nominatiuus sit in ας, vocatiuus erit α: si in ης, erit in η: In duali & plurali sequitur articulos

articulos femininos. Sed nomina in τῆς vt προφῆτῆς, ποιήτης, & nomina gētilia vt πέρας, σκύθης, & cōposita ab his verbis μετρώ, πολλαῖ, βιβώ, vt γεωμέτρης, βιβλιοπώλης, παιδοτρέφης, μιτῆν vocatiuum in α.

Attice omnis declinatio habet vocatiuū similem nominatiuo.

Est notādū genitiuū pluralis primæ & secundæ declinationis habere semper accētum circum flexum in vltima.

Sing. ὁ Αἰνεῖας, ἡ Αἰνεῖα, τῶ Αἰνεῖα, τῆ Αἰνεῖα, αἱ Αἰνεῖαι, αἶ Αἰνεῖαι.

Dual. τῶ Αἰνεῖα, τῶν Αἰνεῖων.

Plur. οἱ Αἰνεῖαι, τῶν Αἰνεῖων, τοῖς Αἰνεῖαις, τοῖς Αἰνεῖαις, αἶ Αἰνεῖαι.

Sing. ὁ χρῦσος, τοῦ χρῦσου, τῶ χρῦσῳ, τῆ χρῦσῳ, αἱ χρῦσα, καὶ χρῦσος.

Dual. τῶ χρῦσα, τῶν χρῦσων.

Plur. οἱ χρῦσοι, τῶν χρῦσῶν, τοῖς χρῦσοις, τοῖς χρῦσοις, αἶ χρῦσοι.

Sic Αἰνης, μαθητής, πέρας secundū regulas.

Nota primā terminationē dualis in omnibus declinationibus seruire nominatiuo, & accus. & vocat. secundam genitiuo, & datiuo.

Secunda

professor
factor

geometra bib
uola magy
ver scribendi

Εται

χρῦσῳ

ησα γυγιε
τα

Secunda declinatio simplex.

Secunda declinatio habet duas terminatio-
nes fœmininas α, η, & sequitur articulos fœ-
mininos. Sed nomina in α, servant α, in ac-
cusatiuo, & nomina in α, δα, ρα, & α, purū,
servant α per totum singularem.

Si Accētus sit in antepenultima migrat
ad penultimam in omnibus casibus, præter
quā in accusatiuo, & vocatiuo singularis, &
in nominatiuo, & vocatiuo pluralis: quod
seruatur in hac, & in tertia declinatione.

S. ἡ μουσα. τῆ μουσης. τῆ μουση. τῆν μουσαν. ὦ μου

D. τὰ μουσα. ταῖν μουσαν. (σα

P. αἱ μουσαι. ταῖν μουσαι. ταῖς μουσαις. τὰς μου-
σας. ὦ μουσαι.

Sic ἑμι. δέσπονα. δίκηλα. μέλισσα. διάστα
αγαθή.

γέφυρα. λήδα. μάθηα. ἐλήθηα. ἐνοέθεια. secun-
dum regulas, seruatō α in toto singulari.

¶ Tertia declinatio simplex.

Tertia declinatio habet duas terminatio-
nes, os, pro masculinis, fœmininis, & cōmu-
nibus, ου, pro neutris. Sequitur articulos ma-
sculinos. Nomina in, os, mittunt vocatiuum
natiuum,

μουσα
μουση, δακη
μουσαις, δε-
λημι, πολη
ορολη
regina, αμι
αγαθη
αγαθη
αγαθη
αγαθη
αγαθη

16
 singularē in, ε. Nomina in, ου, habēt nomi-
 natium, accusatiūm, & vocatiūm simi-
 les: qui in plurali finiuntur in α, sicut & neu-
 tra Latina. Seruatur hic regula dicta de ac-
 centu in secunda declinatione.

ταυ
 S. ὁ λόγος. τοῦ λόγου. τῷ λόγῳ. τέμ λόγου. ᾧ λόγῳ.
 καὶ λόγος.

ε / ἄριστος
 D. τῷ λόγῳ. τοῖμ λόγου.

η / ἄριστος
 P. οἱ λόγοι. τῶμ λόγῳ. τοῖς λόγοις. τοῖς λόγοις. ᾧ
 λόγοι.

S. τὸ ξύλον. τῷ ξύλου. τῷ ξύλῳ. τὸ ξύλον. ᾧ ξύ-
 λου.

D. τῷ ξύλῳ. τοῖμ ξύλου.

P. τὰ ξύλα. τῶμ ξύλων. τοῖς ξύλοις. τὰ ξύλα. ᾧ
 ξύλα.

αγγελος
 Sic ἄγγελος. ἄνθρωπος. νῆος. ὄσιος. σύμβολον. se-
 cundum regulas.

¶ Quarta declinatio simplex.

Quarta declinatio est propria Atticorū,
 & habet duasterminationes ως, pro mascu-
 linis, & femininis, & cōmunibus, ωρ, pro neu-
 tris: omnes autem casus facit in ω; addita cō-
 sonante, quam in vnoquoque casu habet
 articulus.

S. ὁ με-

S. ὁ μενέλεως. τῷ. ω. τῶ. φ. τὸ. μ. ω. μ. ᾧ. ως.

D. τῷ μενέλεω. τῶ. φ. μ.

P. οἱ μενέλεω. τῶ. μ. ω. μ. τοῖς. ως. τοὺς. ως. ᾧ. φ.

S. τὸ εὐγεω. τοῦ. ὦ. τῶ. φ. τὸ. ω. μ. ᾧ. ω. μ.

D. τῷ εὐγεω. τῶ. φ. μ.

P. τὰ εὐγεω. τῶ. μ. ω. μ. τῶ. εὐγεω. τὰ. ὦ. ᾧ. ᾧ.

Sic νικόλεως. ἀνδρόγεως. ἀπολλῶς. νεώς. καλῶς.

ἔως. κῶς. ἀνάπλεως. ἰλεως. ἀνάπλεω. ἰλεω.

Hæ quatuor prædictæ declinationes appelluntur, parisyllabicæ: quia casus obliqui habent pæres syllabas cum recto.

¶ Quinta declinatio simplex.

Quinta declinatio appellatur imparisyllabica: quia reliqui casus superant syllabis reatum. Complectitur omnia genera, varias terminationes, peculiarem inflexionem.

I. Genitiuus os, dat. ι, ac. α. vocatiuus ferè in omnibus est similis nom. In duali, ε. οιμ.

In plurali, es. ω. μ. σι. ας. ᾧ. es. Sed nomina neutra habent in singulari tres casus similes, qui in plurali finiuntur in α.

Datiuus pluralis formatur à genitio singulari os, in σι, sed sunt expungenda τ, θ, ϑ, μ, si ante os, præcesserint. Nomina mittètia genitiuum

R

nitium

nitium in οντο, faciunt in datiuo pluralis ονοι mittētia in ένος, faciunt έσι. Nomina in ες, mittunt vocatiuum singularem in ες, à quo formatur datiuus pluralis addito σι.

2 Nomina finita in ι, aut υ, variata per ος, purū (hoc est, præcedente vocali litera ante ος) mittunt accusatiuum sing. ι, aut υ, & vocatiuum in ι, aut in υ, iuxta nominatiuum.

3 Quod si non varientur per ος, purū, & sint grauitona (id est, non habentia accētum in vltima) habent vtramq; terminationem in accusatiuo, scilicet, in α, & in ι.

4 Nomina monosyllaba habēt accentū in vltima in omnibus genitiuis, & datiuis.

Accētus antepenultimæ migrat ad penultimam in genitiuo dualis & pluralis.

Exemplum primæ regulæ. S. ό, τιτάρ, του τιτάρ. τῶ, τιτάρ. τῶν, τιτάρων. τῶν, τιτάρων. ὧν, τιτάρων.

D. τῶν, τιτάρων. ζῆν, τιτάρων.

P. οἱ, τιτάρων. τῶν, τιτάρων. ἧς, τιτάρων. ἧς, τιτάρων. ἧς, τιτάρων. ὧν, τιτάρων.

Exemplum nominis neutri. S. τὸ, λόγος, τῷ λόγῳ. τῷ, λόγῳ. τῷ, λόγῳ. ὧν, λόγῳ.

D. τῷ, λόγῳ. ζῆν. λόγῳ.

P. τῶν, λόγῳ.

Sol

sonencia

P. τὰ, δὲ γράμματα. τῶν, δογμάτων. ἔτι, δὲ γράμμασι. τὰ
 δόγματα. ᾧ, δόγματα.

Exemplum secundæ regulæ. Βαρύς. ἐϑ. εἰ
 ὑμ. ᾧ. ὑ. καὶ. ὑς. D. ἐε. εἶν. P. Βαρύες. ἐαμ
 ἐσι. ἑας. ᾧ. ἑες.

Sic ὄφεις. ἐϑ. βόσκις. ἰϑ. &c.

Exemplum tertię regulæ. Πάρις. ἰϑ. ἰδι. ἰδα.
 καὶ. ἰρ. ᾧ. ἰ. καὶ. ἰς. D. ἰδε. ἰδοῦν. P. ἰδες. ἰδοῦν.
 ας. ες.

Sic χάρις. ἠϑ. φάλαρις. ἰϑ. &c.

Exemplum quartæ regulæ. Πόνος. ποσὸς.
 ποσὸν. ποσά. ποῦ. D. ποσέ. ποσοῦν. P. ποσές.
 ποσῶν. ποσὶ. ποσέας. ποσές.

Sic ὁ λυψ. βός. πῶξ. ωχός. ὅ. φῶς. οτῆς.

Exemplum dativi pluralis. Βασιλεύς. ἐϑ. εἰ.
 ἑα. εὔ. D. ἐε. εἶν.

P. ἑες. ἐαμ. εὔσι. ἑας. ἑες.

Λέων. οἷϑ. ὄντι. α. οῦ. D. ἐ. ὄντοιν. P. ἐς. ὄντων.
 οῦσι. ας. ες.

Τυφθεῖς. ἐντϑ. ἐντι. α. εἰς. Δ. ε. οἶν. Π. ἐς. ὦν. εἶσι.
 ας. ες.

Secundū regulas etiam, ὁ αἴας. ἀνδρῶν. ᾧ. παῖων.
 σωτήρ. θῶραξ. ἠεὶκῶν. θυγάτηρ. τὸ πρόβλη-
 μα. νέκταρ. σῶφρον. &c.

B 2

De decli-

Βαρύς, εἰα, υ.

Βαθύς, οξυς, ωχυς.

anguis. υβ

μαρτυ

γας

νεσε

Leo

Sacer

20 ¶ De Declinationibus contractis.

In nominibus quintæ declinationis simplicis variatis per os, purum fiunt contractiones ad vitandam cacophoniam, aut per syneresin, aut per crasin: Syneresis dicitur, quãdo manet vtraq; vocalis in diphthongo: crasis, quando vtraque vel altera aufertur, & quasi miscetur inter se: quæ quoniam quinque regulis comprehenduntur, quinque; constituunt differentias, quas declinationes appellamus.

¶ Prima declinatio contracta.

Prima igitur declinatio tres habet terminationes *is*, pro masculinis, foemininis, & communibus: *es*, & *os*, pro neutris.

Contrahitur in omnibus casibus: in genituo singul. ad *ou*. in genituo plur. ad *ω*. reliqui omnes casus contrahuntur ad sonum *i*. exceptis vocatiuo sing. & datiuo plur. in quibus nulla declinatione fit contractio.

S. Διμος θένης. εος. ους. εϊ. ει. εα. η. ὦ διμόθενες. κει
θενης.

D. εε. η. εοιμ. οϊμ.

Pl. εες. εις. εωμ. ὦμ. εσι. εας. εις. ὦ. εες. εις.

Sic

Sic. ἀλιθής. Σωκράτης, ἀστυάγης, ἀριστοτέλης. σι-
γένης.

τέλθ. εος. εως. εἰ. εἰ. ος. ος. D. εε. η. εοιμ. σῆρ. Ρ. εα. η.
έωρ. ώρ. εσι. εα. η. εα. η.

Sic τεῖχος. ὄρος. βέλος. πλῆρες. ἀλιθές. παθος. αλγος. βαρος
¶ Secunda declinatio contracta.

Secunda declinatio sortitur duas termi-
nationes ic. pro multis fœmininis, paucis
masculinis & communibus: ι. pro neutris.
Variatur bifariam, aut per ιος, aut per εος. quo
modocumq; varietur cōtrahitur ad sonū ι.
in datiuo singularis, & in nominatiuo, accu-
fatiuo, & vocatiuo plur. Et si variatur per εος.
habet in singulis numeris singulos geniti-
uos Atticos per ω.

Est notandum nomina hæc, si per ιος va-
rientur, contrahi ad ι. longum, vbi variata
per εος. contrahuntur ad εἰ, & ad η.

Οφίς. εος. ιος. εως. εἰ. εἰ. καὶ. ἰί. ι. ι. ὦ. ι. καὶ. ις. D. εε.
ιε. εοιμ. ἰοιμ. εφμ.

Pl. εες. εις. καὶ. ιες. ις. έωρ. ἰωρ. εωρ. εσι. ἰσι. εος. εις. C
ιως. ις. εες. εις. καὶ. ιες. ις.

Sic πόλις. ἀνάσασσις. μάντις. πῖσις. &c.

Σίνιπι. ιος. εος. εως. εἰ. εἰ. ἰι. ι. ι. D. Σινίπτε. ιε.

B 3 έοιμ.

22 εοιρ. ίοιρ. εαυ.

Πί. έα. η. ια. ι. εαωρ. ίωρ. έωρ. εσι. ισι. εα. η. ια. ι.
 εα. η. ια. ι. Sic πέλορ, σίμυ.

Vt autē facilius declinentur nomina solet
 hæc, & sequēs declinatio per εος, tantū variari.

¶ Tertia declinatio contracta.

Tertia declinatio habet vnicam tantum
 terminationem in εος pro masculinis. Va-
 riatur etiam per ηος, & per έος: per ηος non
 contrahitur: per έος, contrahitur, vt secun-
 da, ad sonum ι. in datiuo singul. & in nomi-
 natiuo, accusatiuo, & vocatiuo plu. Et quan-
 do variantur per έος, habet vnicū genitiuum
 Atticum in singulari per, ω.

Βασιλευς, ηος. έος. έως. ηί. ει. ει. ηα. έα. ευ. D. ηέ. έε.

ηει. έου.

P. ηέ. έε. εις. ηωμ. έωμ. ευσι. ηας. έας. ειη. ηέσ. έεσ. εις.

Sic, γραμματευς. γυνευς. φορευς. δικευς. ορφευς.

οδρωτευς. &c.

Est notandum in his tribus declinationi-
 bus præcedentibus quando variantur per
 εος, datiuum singularis, & casus finitos in ε
 contrahi ad ει, casus finitos in εε, εα, ad η, ge-
 nitiuum dualis ad οί.

Quarta

¶ Quarta declinatio contracta.

Quarta declinatio habet vnicam tantum terminationem in ω , pro fœmininis: variatur hoc modo.

S. $\delta\delta\omega$, $\delta\delta\acute{\omicron}\varsigma$. οὖς. $\delta\delta\acute{\iota}$. οἱ. $\delta\delta\acute{\iota}\delta\acute{\omicron}\alpha$, $\acute{\omega}$. $\acute{\omega}$. $\delta\delta\acute{\iota}$.

In duali & plurali sequitur articulos masculinos, vt $\delta\delta\omega$, $\delta\delta\acute{\iota}\mu$. &c.

Sic $\lambda\upsilon\tau\omega$. $\kappa\lambda\epsilon\tau\omega$. $\kappa\lambda\epsilon\acute{\iota}\omega$. $\sigma\alpha\pi\phi\omega$. & hæc, quamuis finita in $\acute{\omega}$ s. $\acute{\alpha}\iota\delta\acute{\omega}$ s. $\eta\acute{\omega}$ s.

¶ Quinta declinatio contracta.

Quinta declinatio habet duas terminationes, $\alpha\varsigma$, purum, id est, $\alpha\varsigma$, præcedente vocali, & $\rho\alpha\varsigma$, pro neutris. Cômunitè variatur per $\acute{\alpha}\tau\theta$, & tunc non cõtrahitur. Ionice variatur per $\alpha\omicron\varsigma$, & tunc contrahitur Attice in genitiuis ad ω . in reliquis casibus ad α .

$\kappa\acute{\epsilon}\rho\alpha\varsigma$. $\acute{\alpha}\tau\theta$. $\alpha\omicron\varsigma$. $\acute{\omega}$ s. $\acute{\alpha}\tau\iota$. $\omega\iota$. α . $\rho\alpha\varsigma$. $\rho\alpha\varsigma$. D. $\acute{\alpha}\tau\epsilon$. $\acute{\alpha}\epsilon$.

α . $\acute{\alpha}\tau\mu$. $\acute{\alpha}\omicron\mu$. $\acute{\omega}\mu$. P. $\acute{\alpha}\tau\alpha$. $\alpha\alpha$. α . $\acute{\alpha}\tau\omega\mu$. $\acute{\alpha}\omega\mu$. $\acute{\epsilon}\mu$.

$\alpha\omicron\iota$. $\acute{\alpha}\tau\alpha$. $\alpha\alpha$. α . $\acute{\alpha}\tau\alpha$. $\alpha\alpha$. α .

Sic $\kappa\acute{\epsilon}\tau\alpha\varsigma$. $\gamma\eta\tau\alpha\varsigma$. $\chi\acute{\epsilon}\rho\alpha\varsigma$. $\pi\acute{\epsilon}\rho\alpha\varsigma$. &c.

Declinatio Dorica.

Nomina propria finita in ς . cū accētū circumflexo in vltima, sic Dorice variantur, vt in omnibus casibus tollatur ς . & in accu-

24 **fatuo** vertatur in μ . caret duali & plurali.
 Ἰησοῦς. οὐ. οὐῶ. ᾧ. οὐ, Sic $\theta\omega\mu\acute{\alpha}\varsigma$.

¶ De nominibus, quæ in omnibus casibus contrahuntur.

Sunt & alia nomina, quæ contrahuntur in omnibus casibus. Hæc sunt nomina tertiæ declinationis finita in $\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$, aut, $\acute{\omicron}\omicron\varsigma$, quæ contrahuntur in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo singul. ad $\omicron\upsilon$, in reliquis casibus ad sequentem. Similiter & neutra in $\acute{\epsilon}\omicron\mu$. $\acute{\omicron}\omicron\mu$. vt $\text{N}\acute{\omicron}\omicron\varsigma$. $\nu\omicron\upsilon\varsigma$. $\nu\acute{\omicron}\omicron\upsilon$. $\nu\acute{\epsilon}$. $\nu\acute{\omicron}\omega$. $\nu\acute{\alpha}$. $\nu\acute{\omicron}\omicron\mu$. $\nu\omicron\upsilon\omega$. $\nu\acute{\omicron}\epsilon$. $\nu\omicron\upsilon$. D. $\nu\acute{\omicron}\omega$. $\nu\acute{\omega}$. $\nu\acute{\omicron}\omicron\iota\mu$. $\nu\omicron\iota\mu$. Pl. $\nu\acute{\omicron}\omicron\iota$. $\nu\omicron\iota$. $\nu\acute{\omicron}\omega\mu$. $\nu\acute{\omega}\mu$. $\nu\acute{\omicron}\omicron\iota\varsigma$. $\nu\acute{\omicron}\omicron\upsilon\varsigma$. $\nu\omicron\upsilon\varsigma$. $\nu\acute{\omicron}\omicron\iota$. $\nu\omicron\iota$.

Sic $\omega\lambda\acute{\omicron}\theta$. $\omega\lambda\acute{\omicron}\omicron\mu$. & eius composita. Hoc etiam modo contrahuntur nomina materialia, vt $\chi\rho\acute{\upsilon}\varsigma\epsilon\theta$. $\acute{\alpha}\varsigma$. $\acute{\alpha}\rho\gamma\acute{\upsilon}\rho\epsilon\theta$, $\omicron\upsilon\varsigma$. quorum terminatio fœminina in η . variata per secundam, contrahitur etiam in omnibus casibus ad sequentem, vt $\chi\rho\upsilon\sigma\acute{\epsilon}\eta$, η . &c.

¶ De nominibus, quæ in paucis contrahuntur.

Sunt nomina finita in υ . quæ à Grammaticis diuiduntur in primum υ , & secundum υ . Primum υ , est quando variatur per $\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$, hoc est,

est, quando tantum habet ν in primo casu, & non in secundo, hoc est in genitiuo. vt $\eta\delta\upsilon\varsigma. \epsilon\omicron\omicron\varsigma.$ & contrahitur, vt $\delta\eta\mu\omicron\sigma\theta\acute{\epsilon}\nu\eta\varsigma.$ in datiuo singulari, & in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo pluralis. Secundum ν . est cum variatur per $\nu\theta$. vt $\beta\acute{o}\tau\tau\iota\varsigma, \nu\theta$, hæc contrahuntur in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo pluralis ad ν .

Comparatiua in $\omega\rho$. contrahuntur in accusatiuo singularis ad ω , & in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo pluralis ad $\omicron\upsilon$. Neutra vero comparatiua in $\omicron\upsilon$. contrahuntur in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo pluralis ad ω . $\acute{o}\kappa\eta\ \eta\ \mu\epsilon\iota\zeta\omega\rho. \kappa\alpha\iota\ \tau\omicron\ \mu\epsilon\iota\zeta\omicron\upsilon.$ $\beta\omicron\upsilon\varsigma. \beta\omicron\omicron\varsigma. \beta\omicron\iota.$ $\beta\acute{o}\alpha\ \kappa\alpha\iota\ \beta\omicron\upsilon\omega. \acute{\omega}. \beta\acute{\epsilon}.$ D. $\beta\acute{o}\epsilon. \beta\omicron\omicron\tau\tau.$ P. $\beta\acute{o}\epsilon\varsigma. \kappa\alpha\iota\ \beta\omicron\upsilon\varsigma. \beta\omicron\omega\mu. \beta\eta\sigma\iota. \beta\acute{o}\alpha\varsigma. \kappa\alpha\iota\ \beta\omicron\upsilon\varsigma. \acute{\omega}. \beta\acute{o}\epsilon\varsigma. \kappa\alpha\iota\ \beta\omicron\upsilon\varsigma.$

¶ Nomina quædam irregulariter
declinata.

$\pi\omicron\lambda\upsilon\varsigma$, multus. per tertiã simplicium cum λ . sed in accusatiuo & vocatiuo seruat ν $\pi\omicron\lambda\lambda\eta$, multa per secundã simplicium. $\pi\omicron\lambda\upsilon$ multum. per tertiã simplicium per duo λ .

$\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha\varsigma$. per tertiã simplicium sed crescens, sic $\mu\epsilon\gamma\acute{\alpha}\lambda\omicron\upsilon.$ &c. in accusatiuo & vocatiuo

ſeruat α. μεγάλι. per ſecundā ſimplicē. μέγα,
 neut. τῷ μεγάλου. per tertiam ſimplicium.

Πατήρ. pater. τῷ πατέρ. Θ. κῆ πατρός, πατέρι,
 κῆ πατρί. πατέρα. ὦ πάτερ. D. πατέρε. πατέραυ,
 P. πατέρες. πατέρω. πατράσι, πατέρας. ὦ πα-
 τέρες.

Σὺς μήτηρ. μήτερος. mater. θυγάτηρ. έρος. ἴψα.
 γαστήρ. έρος. veter. άνήρ. vir: ſed hoc uſurpat. ε.
 per omnes caſus, & per oēs fit ſyncope: ut
 άνήρ. άνέρος. άνδρός. άνέρι. άνδρι. άνέρα. άνδρά, & c.
 ἢ χεῖρ. τῆς χειρός. in genitiuo dualis, & dati
 uo pluralis amittit. ι.

ἢ γυνή. ἢ γυναικός. ſequitur regulam mo-
 noſyllaborum.

O. Ζεὺς. τῷ θεός. τῷ θεῷ. τὸν θεόν. ὦ Ζεῦ.

Ἡ. ναὺς. τῆς ναός. νηός. νεός. τῇ ναί. νηί, τῷ να-
 εῷ. ὦ ναῦ.

D. τὰ νεέ. νηέ. ταῦ. ναοῦ. νηοῦ. P. αἱ νηες. τῶν
 ναῶν. νεῶν. τὰς ναοί. νηοί. τὰς ναῦς. ὦ ναῦς.

Γραῦς. γραός. αἱ. γραῖν. ὦ γραῖ. D. γραε.
 γραοῦ. Pl. γραῦς. γραῶν, καὶ γραῶν. γραοσί,
 γραῦς. ὦ γραῦς.

Προφθασῶν. φθασῶ. & Απόλλωρονος. in accu-
 ſatiuo contrahuntur ad ὦ. Πᾶς. πᾶς. παρ. re-
 trahunt

trahunt accentum in genit. plur. & τᾶς. in datiuo. &c.

ὁ, καὶ ἡ τίς. καὶ τὸ τί. interrogatiuum in omnibus casibus habet accentum acutum in priori: indefinitum in omnibus casibus profertur in vltima, sed est incliticū. Composita à κλέος sic variantur. Hæc κληῖς. ἐέος, ἐεί, ἐέσ, κληεις, variatur etiam poetice alias.

DE PRONOMINIBVS.

Pronomina diuiduntur in primitiua, possessiua, demonstratiua, relatiuum, composita.

Primitiua sunt tria. ἐγὼ ego, σὺ tu, αὐτὸν sui. quæ sic declinantur.

ἐγὼ. ἐμοῦ. ἐμοί. ἐμέ. & ἐγώ. μοί. σοί. με. D. νῶν. νῶν. P. ἡμεῖς. ἡμῶν. ἡμῖν. ἡμᾶς.

σὺ. σοῦ. σοί. σε. D. σφῶν. σφῶν. P. ὑμεῖς. ὑμῶν ὑμῖν. ὑμᾶς.

αὐτὸν. αὐτοῦ. αὐτοῖ. αὐτόν. P. αὐτοῖς. αὐτῶν. αὐτοῖσι. αὐτοῖς.

Possessiua sunt octo, quæ deriuantur à primitiuis hoc ordine. Ab ἐμοῦ. ἐμός. ἐμὴ. ἐμὸν. meus

mea. meū. A. σοῦ. σός. σή. σόν. tuus. tua. tuum.

Ab

Ab οὐ. ἐός. ἐν. ἐόν. suus, sua, sum: & hæc tria formantur à singularibus. Α νῶ. νωῖτερον. νωῖτέρα. νωῖτερον. noster inter duos. Α σφῶ. σφωῖτερος. σφωῖτέρα. σφωῖτερον. vester inter duos. hæc duo à dualibus formantur. Αβ ἡμεῖς. ἡμέτερος. ἡμέτερα, ἡμέτερον. noster nostra nostrum. Αβ, ὑμεῖς. ὑμέτερος. ὑμέτερα. ὑμέτερον. vester, vestra, vestrum. Αβ, σφεῖς. σφέτερον. σφετέρα. σφέτερον. suus, sua, suum. Hæc tria à pluralibus derivantur. Hæc οὐτο tamquam adiectiva paria declinantur.

Demonstratiua sunt duo οὗτος. αὕτη. τοῦτο. hic, hæc, hoc. ἐκεῖνον. ἐκεῖνη. ἐκεῖνο. ille, illa, illud. flexuntur sic, οὗτον. τούτου. τούτων. οὗτοι. οὗτων. αὐτῶν. αὐτοῖς. αὐτή. ταύτης. ταύτη. ταύτην. ὡ αὕτη. D. ταῦτα. ταύτων. P. αὐταῖς. οὗτων. ταύταις. ταύτας. ὡ αὐταῖς. τοῦτο. οὗτου. οὗτων. οὗτο. ὡ τοῦτο. D. οὗτων. οὗτων. P. ταῦτα. οὗτων. οὗτοις. ταῦτα. ὡ ταῦτα. Εκεῖνον variatur tamquam adiectiva paria. Articulus quoque præpositivus addito δε. aut μεν, aut γε, est demonstrativum pronomen.

Relativum unum est αὐτός. αὕτη. αὐτό. ipse

ipse: α um, quod etiam tamquam adiecti-
ua paria, declinatur.

Composita fiunt tria à pronominibus pri-
mitiuis, & αὐτὸς relatiuum, hoc modo per
tria genera. Ἐμαυτοῦ. mei ipsius. ἑμαυτῶ.
ἑμαυτῶν. Ἐμαυτῆς. ἑμαυτῆς. ἑμαυτῆν.
Nēutra ἑμαυτοῦ. ἑμαυτῶ. ἑμαυτῶ. Σεαυτοῦ. tui.
ipsius. σεαυτῶ. σεαυτῶν. σεαυτῆς. &c. Ἐαυτοῦ.
sui ipsius eodem modo. Sed hoc tertium de-
seruit omnibus personis: & variatur etiam
in plurali compositum, & sine compositio-
ne per tres casus, & tria genera: vt ἑαυτῶν.
& σφῶν αὐτῶν. &c.

Hoc pronomēn αὐτὸς, cum articulo præ-
positiuo significat idē, eadem, idem: vt ὁ αὐ-
τὸς. ἡ αὐτῆ. τὸ αὐτὸ. οὗ αὐτοῦ. τῆς αὐτῆς. τού-
αυτοῦ. &c.

DE VERBO.

Omnia verba aut finiuntur in μι, aut in ῶ,
cum accentu circumflexo in vltima, aut in
ω. sine accentu in vltima. Si finiuntur in μι,
referuntur ad quatuor regulas verborum in
μι. Si in ῶ, cum accentu circumflexo, refe-
runtur ad tres regulas verborum circum-
flexorum

Modi tot, quot apud Latinos indicatiuus, imperatiuus, optatiuus, subiunctiuius, infinitiuius, sunt principia.

Tempora sunt praesens, imperfect. perfect. plusquam perfect. aoristus primus, aoristus secundus, futurum primum, & futurum secundum, & aliud in passiva tantum, paulo post futurum. Aoristus uterque habet significationem praeteriti.

Numeri tres sunt, ut in omnibus, singularis, dualis, pluralis. Abstulimus dualem, quo facilius memoriae tempora mādentur: nam regula subiecta, quam in formationibus trademus, facillime dualis in quolibet tempore formatur.

Verborum autem omnium coniugatio talis est.

¶ Verborum inflexio.

Οριστικῆ ἐνεργητικῆς.

Indicatiua actiua.

Ενεργῆς. praesens. S. τῦπῶ, τῦπεις, τῦπτε.

P. τῦπομεν, τῦπετε, τῦπουσι.

Παρο.

lego

flexorum. Si in ω . sine accentu in vltima appellantur verba barytona, de quibus nunc agendum est.

Barytonorum autem verborum vnica tantum coniugatio est: nam cum omnia eodem modo, diuersis tamen characteribus declinentur, vnā tantum coniugationem constituunt. Non enim quia λέγω, πείθομαι, πείνω. in characteristicis literis differāt, differentes eorum coniugationes esse dicemus (characteristicā literam, id est formatiuam verbi, vocamus consonātem, aut vocalem, quæ præcedit ante ω . vltimum.) Neq; enim characteristicæ mutatio, sed differentia personarum per eadem tempora diuersas efficit coniugationes. Sicut neque apud Latinos dicemus, lego, nubo, gemo, diuersarum esse coniugationum, quia differant in characteristicis. Itaque non de diuersis coniugationibus, sed de diuersis futurorum & præteritorum characteristicis regulæ tradendæ sunt.

Verborum voces tres sunt, actiua, passiuā, media.

Modi

Παραστατικῶς.	S. ἔτυπον, ἔτυπες. ἔτυπε.
Præti. imperfect.	P. ἐτύπομι, ἐτύπετε, ἔτυπον.
Παρακείμενθ'.	S. τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε.
Præti. perfectum.	P. τετύφαμι, τετύφατε, τετύφασι.
ὑπερσιω τελικός.	S. ἐτέτυφει, ἐτέτυφεις, ἐτέτυφει.
Præti. plusquã perfect.	P. ἐτέτυφειμι, ἐτέτυφίτε, ἐτέτυφίαν.
Λόγισος πρώτθ'.	S. ἔτυλα, ἔτυλας, ἔτυλε.
Indefinitū prim.	P. ἐτύλαμι, ἐτύλατε, ἔτυλαμ.
Λόγισος δεύτερθ'.	S. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.
Indefinitū secūdū	P. ἐτύπομι, ἐτύπετε, ἔτυπον.
Μέλλων πρώτος.	S. τύλω, τύλεις, τύλει.
Futurū primum.	P. τύλομι, τύλετε, τύλοσι.
Μέλλων δεύτερθ'.	S. τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ.
Futurum secundum.	P. τυπῶμι, τυπεῖτε, τυπῶσι.

Προσακτικά ἐνεργητικά.

Imperatiua actiua.

Ενεσώς. S. τύπε, τυπέτω. P. τύπετε, τυπέτω-
σαν.Παρακ. S. τέτυφε, τετυφέτω. P. τετύφετε, τετυ-
φέτωσαν.Αορ. α. S. τύψοι, τυψάτω. P. τύψατε, τυψάτω-
σαν.Αορ. β. S. τύπε, τυπέτω. P. τύπετε, τυπέτω-
σαν.

Ευκλίμα ἐνεργητικά.

Oratiua actiua.

Ενεσώς. S. τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι. P. τύπτοιμεν,
τύπτοιτε, τύπτοιεμ.Παρακ. S. τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι. P. τετύ-
φοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεμ.Αορ. α. S. τύψαιμι, τύψαις, τύψαι. P. τύψαιμεν,
τύψαιτε, τύψαιεμ. ~~Αορ. β. S. τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.~~Αορ. β. S. τύποιμι, τύποις, τύποι. P. τύποιμεν, τύ-
ποιτε, τύποιεμ.Μελ. α. S. τύψοιμι, τύψοις, τύψοι. P. τύψοιμεν,
τύψοιτε, τύψοιεμ.Μελ. β. S. τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ. P. τυποῖμεν, τυ-
ποῖτε, τυποῖεμ.

Υποτακτικά ἐνεργητικά.

Subiunctiva actiua.

Ενεσ. S. τύπῳ, τύπῃς, τύπῃ. Ρ. τύπῳμεν, τύπῃτε, τύπῳσι.

Παρ. S. τεύφῳ, τεύφῃς, τεύφῃ. Ρ. τεύφῳμεν, τεύφῳτε, τεύφῳσι.

Αορ. α. S. τύφῳ, τύφῃς, τύφῃ. Ρ. τύφῳμεν, τύφῳτε, τύφῳσι.

Αορ. β. S. τύπῳ, τύπῃς, τύπῃ. Ρ. τύπῳμεν, τύπῳτε, τύπῳσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά.

Infinitiua actiua.

Ερ. τύπῃμ. παρακείμε, τετυφέναι. Αορ. α. τύφαι. Αορ. β. τυπεῖν.

Μελ. α. τύφειν. Μελ. β. τυπεῖν.

Μετοχὰ ἐνεργητικά.

Participia actiua.

Ερ. ὁ τύπῳρ, ὄν. τύπῳντος. ἢ τύπῳσα. τῆς τυπῳσῆς. τὸ τύπῳν. τοῦ τύπῳντος.

Παρ. ὁ τετυφῳς, τετυφῳτος. τετυφῳῖα, τετυφῳίας, τετυφῳς, τετυφῳς.

Αορ. α. τύφας, τύφαςτος. τύφασα, τυφασῆς. τύφαι, τύφαιος.

Αορ.

Αορ. β. τυπῶν, τυπόνηθ'. τυπούσα, τυπούσης.
 τυπὸν, τυπόματος.

Μελ. α. τύψω, τύψιτοθ'. τύψουσα, τυψού-
 σης. τύψον, τύψοντοθ'.

Μελ. β. τυπῶν, τυποῶντοθ'. τυπούσα, τυπού-
 σης. τυποῶν, τυποῶντοθ'.

V O X P A S S I V A.

Οριστικὰ παθητικὰ.

Indicativu passiva.

Εμ. S. τύπτομαι, τύπτη, τύπεται. Ρ. τυπόμε-
 θα, τύπεσθε, τύπθησθε.

Παρατ. S. ἐτυπόμεναι, ἐτύπη, ἐτύπεται. Ρ. ἐτυ-
 πόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύπησθε.

Παρακ. S. τέτυμμα, τέτυφα, τέτυπαι. Ρ. τε-
 τύμμεθα, τέτυφε, τετυμμένοι εἶσι.

Υπερω. S. ἐτέτυμμαι, ἐτέτυφο, ἐτέτυπο. Ρ. ἐτε-
 τύμμεθα, ἐτέτυφε, τετυμμένοι ἦσαν.

Αορ. α. S. ἐτύφθη, ἐτύφθης, ἐτύφθη. Ρ. ἐτύφ-
 θημι, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Αορ. β. S. ἐτύπη, ἐτύπης, ἐτύπη. Ρ. ἐτύπησθε,
 ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

Μελ. α. S. τυφθήσομαι. η. εται. Ρ. ὀμι-

Μελ. β. S. τυπήσομαι. θα, εσθε, εν-

Μετ' ὄλ. S. τετύφομαι. ται.

Προσαιτιακά & αθητικά.

Imperatiua passiva.

Ενέσως. S. τύπτου, τυπτέσθω. P. τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.

Παρασι. S. τέτυθο, τετύφθω. P. τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Αορ. α. S. τύφθητι, τυφθήτω. P. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Αορ. β. S. τύπηθι, τυπήτω. P. τύπηθε, τυπήτωσαν.

Ευητικά & αθητικά.

Oratiua passiva.

Εμ. S. τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιοτο. P. τυπτοίμεθα, τύπτοιδε, τύπτοινθ.

Præterito carere: fit autem per circumloquiū, ut, τετυμμένθ', τετυμμένη, τετυμμένον, είη, είης, είη. P. τετυμμένοι, τετυμμένα, τετυμμένα, είημι, είητε, είησαν, και είην.

Αορ. α. S. τυφθείη είης. είη. P. είημι, είητε,

Αορ. β. S. τυπείη τυφθείησαν.

Μελ. α. S. τυφθοσοίμην οιο. οιοτ. P. οίμεθα. οιδε.

Μελ. β. S. τυπθοσοίμην οινθ.

Μετ' όλ. S. τετυφοίμην.

Υποτακτικὰ παθητικά.

Subiunctiua passiva.

Ερ. S. τύπτωμαι, τύπτη, τύπτηται. Ρ. τυπτήμεθα,
τύπτηθε, τύπτωνται.

Præteritum etiã fit per circumloquium : cum
τετυμμένθ, & ὦ. ἦς. &c.

Αορ. α. S. τυφθῶ ἦς. ἦ. Ρ. ὦμην. ἦτε.

Αορ. β. S. τυπῶ ὦσι.

Απαρέμφατα παθητικά.

Infinitiua passiva.

Ερ. τύπτεσθ, παρακ. τετύφθεαι. αορ. α. τυφθῶμαι.
αορ. β. τιπῶμαι.

Μελ. α. τυφθῆσθεσθ. μελ. β. τυπήσθεσθ. μετ' ὅλ.
τετύφθεσθ.

Μετοχὰί παθητικά.

Participia passiva.

Ερ. ὀτυπτόμενθ, ὀτυπτομένου, ἢ τυπτομένη, ἢ
τυπτομένης, τὸ τυπτομένου, ὀτυπτομένου.

Παρακ. τετυμμένθ, τετυμμένου, τετυμμένη, τε
τυμμένης, τετυμμένου, τετυμμένου.

Αορ. α. τυφθείς ἐνός, εἶσα, εἰσῆς, ἐρ.

Αορ. β. τυπεῖς ἐπθ.

Μελ. α. τυφισόμην

Μελ. β. τυπιοόμην ένου. έννι. έννις. ενου.

Μετ'όλ. τέτυφόμην ένου.

VOX MEDIA.

Præsentia, & imperfectum vocis mediæ eadem sunt, quæ vocis passivæ in omnibus modis.

Præteritum formatur à præsentis activi indicatiui ω, in α, cum augmento, & geminatione: vt τύπτω, τέτυπα, ex puncto τ, quia non habetur pro characteristica quæ ad formationes τέτυπα, igitur variatur per omnes modos, vt τέτυφα, præteritum actiuium.

Plusquam perfectum fit à τέτυπα, cum alio augmento, sic έτετύπειν, vt à τέτυφα, έτετύφειν, cuius inflexionem sequitur.

Itaque de aoristis, & futuris tantum dicendum est: quæ cum characteristicam actiuam, & inflexionem passiuam vsurpent, sic se habent.

Ορισμός μέσα.

Indicatiua media.

Αορ. α. S. έτυλάμην, έτύλω, έτύλασθαι. Ρ. έτυ-

λάμεθα,

λάμεθα,

Ψάμεδα, ἐτύψαθε, ἐτύψανθ.

Αορ. β. S. ἐτύπωμι, ἐτύπου, ἐτύπεθ. P. ἐτύπο-
μεδα, ἐτύπεθε, ἐτύπονθ.

Μελ. α. S. τύψομαι, τύψη, τύψεται. P. τυψόμε-
θα, τυψεθε, τυψήσεται.

Μελ. β. S. τυποῦμαι, τυπή, τυπέται. P. τυπούμε-
θα, τυπέθε, τυποῦνται.

Προσακτιμὰ μέσα.

Imperatiua media.

Αορ. α. S. Τύψαι, τυψάτω. P. Τύψαθε, τυψά-
σθων.

Αορ. β. S. Τυπού, τυπέτω. P. Τύπεθε, τυπέ-
σθων.

Ευκτιμὰ μέσα.

Optatiua media.

Αορ. α. S. τυψάμι, Τύψαιο, Τύψαιτο. P. τυ-
ψάμεθα, Τύψαιθε, Τύψαινθ.

Αορ. β. S. τυποίμι, Τύποιο, Τύποιθ. P. τυποίμε-
θα, Τύποιθε, Τύποινθ.

Μελ. α. S. Τύψοίμι, Τύψοιο, Τύψοιτο. P. τυ-
ψοίμεθα, Τύψοιθε, Τύψοινθ.

Μελ. β. S. τυποίμι, τυποῖο, τυποῖθ. P. τυποίμε-
θα, τυποῖθε, τυποῖνθ.

De præteritis & futuris.

Υποτακτικὰ μέσα.

Subiunctiva media.

Αορ. α. S. τύψωμαι η. ιγται. Ρ. ὀμεθα. ποθε.
 Αορ. β. S. τύπωμαι ωνται.

Απαρέμφατα μέσα.

Infinitiva media.

Αορ. α. τύψασθαι. Αορ. β. τυπέσθαι. Μελ. α. τύψε-
 σθαι. μελ. β. τυπέσθαι.

Μετοχὰ μέσα.

Participia media.

Αορ. α. Ο. τυψάμενος. γού τυψαμένου. ή τυψα-
 μένη. τής. τυψαμένης. τὸ τυψάμενον. ζού τυ-
 ψαμένου.

Αορ. β. τυπόμενος. τοπομένου. ζπομένη. πομέ-
 νης. τυπόμενον. τυπομένου.

Μελ. α. τυφόμενος. τυφομένου. τυφομένη. τυ-
 φομένης. τυφόμενον. τυφομένου.

Μελ. β. τυπούμενος. τυπουμένου. τυπουμένη. τυ-
 πουμένης. τυπούμενον. τυπουμένου.

De Præteritis, & futuris verborum.

Quemadmodum apud Latinos traduntur
 regulæ de præteritis, & supinis: sic apud Græ-
 cos de præteritis, & futuris est habenda ra-
 tio,

tio, quia omnia tempora ab eis formantur. Qualis autem fuerit præsentis characteristica mutatio, sic erit & futuri & præteriti. Characteristicam literam vocamus (vti diximus) consonantem, quæ vocalem desinentem ferit: quasi figuratiuam. Exempla igitur sunt hæc.

PRIMA REGULA.

Desinentia in

ωω

βω

φω

ωτω

λείβω, μέλιω, λείφω, παρακείμενθ, λέλειφα.

τέρπω, μέλ. Τέρφω, παρ. τέτερφα.

γράφω, μέλ. γράφω, παρ. γέγραφα.

τύπτω, μέλ. τύφω, παρ. τέτυφα.

¶ Secunda regula.

Desinentia in

κω

γω

χω

ήωσω

κτω

mittunt futurum in ξω. Præteritum in χα.

De venborum

42 πλέω.	μ.	πλέξω.	σ.	πέπλεχα.
λέω.	μ.	λέξω.	σ.	πέλεχα.
φραω.	μ.	φρέξω.	σ.	τέφρεχα.
πράπω.	μ.	πράξω.	σ.	πέπραχα.
τίκτω.	μ.	τέξω.	σ.	τέτεχα.

¶ Tertia regula.

Definentia in

τω

σω

σω

ζω

vel ω. purum.

άνύτω. μ. άνύσω. σ. ήνυκα.

άδω. μ. άσω. σ. ήκα.

πλήθω. μ. πλήτω. σ. πέπλικα.

φράζω. μ. φράσω. σ. τέφρακα.

λύω. μ. λύσω. σ. λέλυκα.

Quarta regula.

Definentia in

λω

μω

νω

ρω

μνω

mittunt futurum per eadem.

Præter. in κα.

↓ αίτιω.

στειλλω De prateritis & futuris.

41 43

Ψάλλω.	μ.	Ψαλλῶ.	ω.	ἔΨαλθα.
νέμω.	μ.	νεμῶ.	ω.	νενέμηθα.
φαίνω.	μ.	φανῶ.	ω.	πέφαθα.
κείρω.	μ.	κερῶ.	ω.	κέκορα.
τέμνω.	μ.	τεμῶ.	ω.	τέτεμνηθα.

DE FORMATIONIBVS.

Est notādum τ, & υ, adiuncta consonan-
tibus non haberi loco characteristica: cuius
causa in tēporum formationibus nō trans-
eunt ultra imperfectum. Hæc enim causa
τέμνω, in futuro amittit υ. περιῶ.

Verba habentia η. pro characteristica
possunt etiam habere ω. & contra. Hæc in
medio præterito usurpant γ. pro caracte-
ristica, & in temporibus secundis.

Verba habentia ζ. usurpant δ. pro cha-
racteristica in eisdem temporibus.

Attici in verbis polysyllabis in ἰζω. exci-
piūt σ. ex futuro, & circūfleūt vltimam,
vt νομίζω. μ. νομίσσο atticS νομισῶ. Sic ἐρίζω.

Verba habentia λ. μ. ν. ρ. mittūt futurū
per easdem correpta penultima, & circūfle-
xa vltima hoc modo: ex duplici λ. sublato
altero, & ex diphthongo sublata litera po-
steriori.

Superiori, vt τίλλω, μ. τίλλω μάλο, μ. μακνῶ, κείρω, μ. κερῶ. Hæc verba formant præteritum à futuro ω. verso in κα. vt τίλλω τέτιλλα. Sed verba in μω, accipiūt η. ante κ. Verba in ὄνω, ἰνω (præter μολύνω) amittūt η. Verba in αίνω, & μολύνω, mutant η. in γ. vt νέμω, μ. νεμῶ. π. νεμέμηνκα. κρίνω, μ. κρινῶ. π. κέκρικα. φαίνω, μ. φανῶ. π. πέφασκα.

In verbis finitis in λω, μω, νω, ρω, omnia tempora præter imperfectum, & plusquam perfectum formantur à futuro. Præterea futura horum verborum & futura Attica verborum in ῖω, sequuntur inflexionem futuri secundi.

Tempora quæ cognata vocantur, habent eandem characteristicam ea, vero sunt, præsens, & imperfectum, & medium præter. & tempora secunda. perfectum, & plusquam perfectum. aoristus primus, & futurum primum.

Cognata igitur tempora à cognatis formantur, vt τυπῶ, μ. τυψω. π. τέτυφα. αορ. α. ἔτυψα. μέσος. παρακίμ. τέτυπα. αορ. β. ἔτυποι. μελ. β. τυπῶ. παρακίμ. παθη. τέτυμμα. τέτυψαι. τέτυπμαι αορ. α. παθ. ἐτύφθη.

De verborum formatione.
Vocis passivæ formatio.

2146
A præterito actiuo formatur passiuum α.
verso in μου. & characteristica φ. vertitur in
μ. & χ. in γ. & κ. in σ. præter quã in verbis
finitis in λω. μω. νω. ρω. & in verbis circumfle-
xis, & in verbis in μ. in quibus κ. amittitur.

Poly syllaba in ὄνω, & verba in ἄνω, repe-
tunt ρ, in secunda, & tertia persona præteriti
passiui. Præterea verba in ἄνω. & hoc ver-
bum μολῶω, mutat γ, præteriti actiui in præ-
terito passiuo in μ, & atticè in σ, in prima
personatantum.

Exempla regulæ. λείβω, μ, λείβω, πῶμαι, λέ-
λειφα, α, α, ἐλείφα, μέσ, ω. λέλοιβα, α, β, ἐλιθορ,
μ. β. λιβῶ, ω, ω. λελειμμαι. λέλειψαι, λέλειπται,
α, α, ω, ἐλείφθην.

λέγω, μ, λέξω, ω. λέλεχα, ω, ω, λέλεχμαι.

πείθω, μ, πείσω, ω, πῶμαι, πῶμαι, πῶμαι.

τίλλω, μ, τιλῶ, ω, τέτιλκα, ω, π, τέτιλμαι.

Exempla verborū in ὄνω, & in ἄνω. βαρῶω, μ,
βαρῶω, ω, βεβάρκα, ω, ω, βεβάρμαι. βεβάρω-
σαι, βεβάρνται, α, α, ω, ἐβάρυνθην.

φαίνω, μ, φανῶ, π, πέφαγκα, π, π, πέφαμ-
μαι, atticè, πέφασμαι, πέφανσαι, πέφανται, α, α,
ω, ἐφάνθην.

Nota

μαρτυ
ελλο
γραω

αστερο

De verborum formatione.

47

perfectum
placo

Nota verba circūflexa, quæ nō producūt penultimā futuri (vt Τελέω, ἰλάω) mutare κ. in præter. passiuo in σ. vt, τετέλεσμαι, ἰλασμαι.

A præterito vocis passiuæ formantur omnia tempora passiuæ vocis mutando literas tenues in crassas præter præsens, & imperfectum quæ fiunt à præsentī actiuo.

A τέτυμαι, fit plusquam perf. ἐτέτυμην, & τέτυμέν θ. præteritum participij.

A τέτυλαι. τέτυλο præteritū imperatiui, & μετόλιγ. τετύλομαι.

A τέτυπαι.) (τετύφθω) & τετύφθαι. præter. infinit. & ἐτύφθην. aor proto. pass.

Ab ἐτύφθης, τυφθήσομαι. futurum primū.

Ab ἐτυποῦ actiuo, fit ἐτύπην. aor. α. π. ab ἐτύπης, τυπήσομαι. μ. β.

Itaque præsens fit à præsentī actiuo. Imperfectum à præsentī passiuo. Præteritum passiuum (vt dictum est) ab actiuo. Plusquā perfectum à perfecto. Aoristus primus à τέτυπαι. Aoristus secundus ab actiuo. Futurum primum ab ἐτύφθης. Futurum secundum ab ἐτύπης. Paulo post futurum à τέτυλαι. & ab eodē præteritū imperatiui.

VO-

VOCIS PASSIVAE INFLEXIO

per modos.

Indicat. Imper. Optat. Subiun. Infin. Participium.

Ενεσ.	τύπτομαι.	ου.	οίμην.	ωμαι.	εδα.	ομηνθ.
παρασ.	ετυπτομην.					
παρασ.	τετυμμαι.	το.				τετυμμαιθ.
		τοσα.				
υπερσ.	ετετυμην.					
αορ. α.	ετυφθη.					
αορ. β.	ετυπη.					
μελ. α.	τυφθησομαι.					
μελ. β.	τυπησομαι.					
μετ. ο.	τετυσομαι.					
					εδα.	ομηνθ.

Dualis

¶ Dualis formatio

Secūda persona dualis in quolibet tēpore cuiuscūq; vocis fit à secūda pluralis ε. in ου. *VL τυπέτε, τυπέτο, τέύφατε, τέύφατο.*

Tertia persona dualis semper est eadē quæ secunda: nisi in plusquāperfecto, & aoristis indicatiui, & in toto optatiuo, vbi finitur in η, cū accētū in penultima: vt *έτυφάτη, τυφάτη*, & in imperatiuo finit̄ in ω, cū accētū etiā in penultima, vt *τυφέτω, τυφέτω.*

Prima persona dualis in voce passiuā, & mediā fit à prima pluralis, α. in ου. vt *τυπόμεθα, τυπόμεθα.*

Nota aoristum primum optatiui Afflicte formatum, & vilitatissimum, præcipue in secūda, & tertia sing. & tertia pluralis. S. *τύφια, τυφια, τυφιε.* P. *τυφίεμι, τυφίετε, τυφίεσθε.*

¶ De augmento, & geminatione.

Græcorum verba hoc præteralia à Latinis differunt, quod augentur in omnibus tēporibus quæ habent significationē præteriti nunc addita in initio aliqua vocali, nūc mutata vocali breui in longa: & præterea quæ

D incipiunt

incipiunt a consonanti geminant eandē consonantem iuxta subiectas regulas.

Omnia verba aut incipiunt a consonanti, aut a vocali simplici, aut a diphthongo.

Verba incipientia a consonanti accipiūt augmentū per ε. in imperfecto, & aoristus: in praterito augmentum, & geminationem per litteram iniciatiuam verbi in plusquamperfecto super augmentum, & geminationē aliud augmentum. Vt τύπτω, έτυπτον, έτυψα, έτυπον, τέτυφα, έτετύφην.

Excipiuntur verba incipientia a duplici ζ, ξ, ψ, & incipientia a duabus simul consonantibus (vt αείρω, κείρω, κτείνω) & à ρ & à γ. quae non geminant in praterito, neque in plusquamperfecto. Sed incipientia a muta cum liquida, quanuis a duabus consonantibus geminant. vt γράφω, πῶκα, γέγραφα.

Incipientia a ρ. gemināt post augmentum, vt ραίω, έρραϊκα. ψαλλω. τ. έψαλκα. σειρω. τ. έσαλκα. γνωρίζω. τ. έγνωρικα.

Incipientia a crasis geminātur per suas renes, vt φεύγω, τέφευχα.

Attici in quibusdam verbis augmentum
sylla-

Syllabicum ε. vertū in temporale η. vt ἔθνω
 μνη, ἠθνώσανη.

Attici in verbis incipientibus α λ. & μ. tol-
 lunt geminationē in pręterito, & ε. vertunt
 in ει, vt λείβω μ. λείψω. π. λέλειφα. Attice εἰλε-
 φα. μείρω μ. μερῶ. π. μέμειρα, attice εἰμαρκα.

Si verba incipiāt à vocali simplici, tres tantū
 vocales augētur α. & ε. per η. ο. per ω. vt ἄδω,
 μέτω. π. ἠνα, ἐλάω. ἠλάω. ὄπαζω. ὄπαζω.

Attici tamen in verbis incipientibus ab α.
 & ε. super augmentum temporale adijciunt
 duas literas in initiativas verbi, vt ἄδω. μεῖσω.
 π. ἠκα. attice ἀδικα. Sed in verbis polysylla-
 bis corripitur tertia syllaba à principio hoc

modo: diphthongi ex ε. amittunt ε. diphthō-
 gi ex ο. amittūt vocalem posteriorem. vt,
 ἐπιτάσσει. μ. ἐπιτάσσει. π. ἠτοιμακα, attice, ἐπι-
 τασσει. ἀκούω. π. ἠκουκα, attice ἀκούκα. ἀλεί-
 φω. π. ἠλείφα. attice ἀληλιφα.

Incipientia ab ο. super augmentum tem-
 porale Attici addunt ε. vt ὄραω. μ. ὄρασω. π.
 ἠρακα. attice εἰρακα.

Si verba incipiāt à diphthongo tres tan-
 tum diphthongi recipiunt augmentum tem-
 porale

porale α. per η. αυ. per ηυ. ου. per ω. vt αἶψα.
 πῆρα. αὐλιζω. πῆυλκα. οἰχμα. πῆστ. ἀχόμη.
 Attici diphthongum ευ. augent per ηυ. vt
 εὐχμα. εὐχόμη. Atticè ηυχόμη.

¶ Not. augmentú syllabycum vocari quan-
 do additur ε. augmentum temporale quan-
 do vocales breues augentur per longas, aut
 diphthongi per longiores.

¶ Not. augmentum non transire ultra in-
 dicatum nisi in præterito perfecto.

¶ Not. augmentum in verbis cōpositis addi
 post præpositionē: vt προσέγραφοι. Præterea
 verba hæc incipientia ab ε. augeri per εκ. έχω.
 ἐπω. ἐλω. ἐλκω. ἐλκω. ἐλκίζω. ἐρπω. ἐρπιζω. ἐσθίω.
 ἐπομάω. ἐρεώ. ἐσικώ. ἐάω. ἐω. ἐρύω. ἐθω. ἐθίζω. ἐργα-
 ζομαι. vt ἔρχω. εἶχοι. εἶπω. εἶποι. &c.

¶ Hæc verba incipientia à duabus conso-
 nantibus geminant, κτάομαι. κτάομαι. πλάομαι.
 πλώω. vt κέκτημαι. κέκταται.

¶ De mutatione penultima. ¶

¶ Hoc etiam habent verba Græca à Latini-
 nis verbis alienum, sed in Hispanis vsitatum:
 quod vocalé, quæ est penultima in verbo, nõ
 semper retinet, sed variant in varijs tēpo-
 ribus,

ribus, vt apud Hispanos. Quiero, querria, qui
 fiesse, &c. De hac ergo mutatione assigne-
 mus certas regulas. E penultimum futuri in
 verbis dyssyllabis, in præterito actiuo finito
 in φα. aut χα. erit. Atticè ο. in ταρα. π. præce-
 dente τε. erit α. sed tunc in α. α. τ. redit ε. In
 medio præterito semper erit ο. in αβ. & μ. β.
 semper erit α. In verbis finitis in λω. μω. νω.
 dyssyllabis, quam polyssyllabis erit in præte-
 rito actiuo α. & in αα. ει.

τρέπω. μ. τρέψω. τ. τέρεφα. atticè τέροφα. α.
 α. έρεφα. μ. τ. τέροπα. α. β. έραπορ. μ. β. φρατώ.
 τπ. τέραμμα. τέραφα. τέραπται. α. α. π. έρέφ
 θημ.

κείρω. μ. κέρω. τ. κέκαρνα. αα. έκειρα. μπ. κέκο-
 ρα. αβ. έκαρορ. μβ. κάρω. ττ. κέκαρμαι. κέκαρσαι.
 κέκαρται. ααπ. έκαρθημ.

Αι. penultimum verbi in αα. erit. α. vel η.
 in μπ. erit η. A penultimum verbi contra in
 αα. erit η. in μπ. α. vel η.

φαίνω. μ. φανῶ. τ. πέφαυνα. αα. έφηνα. vel
 έφανα. μτ. πέφηνα. αβ. έφανορ. μβ. φανῶ. ττ.
 πέφαιμμα. atticè πέφασμαι. πέφασσαι. πέφασ-
 ται. ααπ. έφάνθημ. φαίλω. μ. φαλλῶ. π. έφαλ-

Tertio carent (vt ferè omnia verba finita in α purum) medio præterito, & temporibus secundis.

Deinde fiunt contractiones in præfenti, & imperfecto: reliqua tēpora omnia declinantur regulariter vt $\tau\upsilon\ \pi\iota\omega$, excepto circumloquio, quod non fit in his verbis, neque in verbis in μ , neque in verbis in $\mu\omega$, sed fit aliter, hoc modo. Tertia persona pluralis in perfectō, & plusquam perfectō fit à tertia pluralis interposito μ , ante τ , vt $\wp\epsilon\pi\omicron\iota\upsilon\tau\alpha$, $\wp\epsilon\pi\omicron\iota\upsilon\tau\epsilon\mu$, $\epsilon\pi\epsilon\pi\omicron\iota\upsilon\tau\omicron$, $\epsilon\pi\epsilon\pi\epsilon\iota\upsilon\tau\omicron$. Præteritum optatiui, passiui, fit à præterito indicatiui $\mu\alpha$, in $\mu\eta$, subscripto ι in penultima, vt, $\wp\epsilon\pi\omicron\iota\mu\iota$, $\wp\epsilon\pi\omicron\iota\mu\eta$. Præteritum subiunctiui fit ab eadem persona duabus ultimis in $\omega\mu\alpha$, vt $\beta\epsilon\lambda\omicron\mu\alpha$, $\beta\epsilon\lambda\omicron\mu\alpha$. Contrahuntur hoc modo.

In verbis in $\epsilon\omega$, si post characteristicam ϵ , sequatur ϵ , contractio fit ad $\epsilon\iota$. Si sequatur \omicron , contractio fit ad $\omicron\iota$, quavis alia sequente ad eandem sequentem.

In verbis in $\alpha\omega$, si post characteristicam α , sequatur \omicron , aut ω , vel diphthongus ex ϵ con-

tractio fit ad ω . quanuis alia sequente ad α .

In verbis in $\acute{\omicron}\omega$. si post characteristicam $\acute{\omicron}$. sequantur breues aut $\omicron\upsilon$. contractio fit ad $\omicron\upsilon$. si longæ ad ω . quanuis alia sequente ad $\omicron\iota$. Ex cepto infinitiuo qui contrahitur ad $\omicron\upsilon$.

Exemplum primæ regulæ. ποιέω. ποιῶ. μ. ποιήσω. π. πεποιήκα. αα. ἐποίησα. ππ. ἐποίημαι. πεποίησα. πεποιήτα. αα. π. ἐποίηθην.

Verba in $\acute{\epsilon}\omega$.

Οριστικά ἐνεργητικά. ποιέω.

Indicatiua actiua. facio.

Ενεσ. S. ποιέω. ὦ. ποιέεις. εἰς. ποιέει. εἶ. P. ποιέομεν. οὔμεν. ποιέετε. εἴτε. ποιέουσι. οὔσι.

Παρατ. S. ἐποιέου. οἶμ. ἐποιέεις. εἰς. ἐποιέει. εἶ. P. ἐποιέομεν. οὔμεν. ἐποιέετε. εἴτε. ἐποιέου. οἶμ.

Προσакήτικά. Imperatiua.

Ενεσ. S. ποιέει. εἶ. ποιέετω. εἴτω. P. ποιέετε. εἴτε. ποιέέτω. ἄν. εἴτω. ἄν.

Ἐνικήτικά. Optatiua.

Ενεσ. S. ποιέοιμ. οἶμ. ποιέοις. οἶς. ποιέοι. οἶ. P. ποιέομεν. οἶμεν. ποιέοιτε. οἶτε. ποιέοιεν. οἶεν.

ὑποακήτικά. Subiunctiua.

Ενεσ. S. ποιέω. ὦ. ποιέης. ἦς. ποιέη. ἦ. P. ποιέωμεν. ὦμεν. ποιέητε. ἦτε. ποιέωσι. ὦσι.

Ἄπα-

Ἀπαρέμφατα. Infinitiva.

Ενεσ. ποιέειν. ποιέειν.

Μετοχά. Participia.

Ενεσ. ποιέων. ὄν. ποιέοντος, οὐτῶ, ποιέουσα.
οὔσα. ποιέουσης. οὔσης. ποιέον. οὐόν. ποιέον-
τος. οὐτῶ.

VOX PASSIVA.

Οριστά παθητικά.

Indicatiua passiva.

Ενεσ. S. ποιέομαι. οὔμαι. ποιέη. ἢ. ποιέεται. εἴται.
P. ποιέομεθα. οὔμεθα. ποιέεσθε. εἶδε. ποιέον-
ται. οὐτάται.

Προσκήματα. Imperatiua.

Εν. S. ποιέου. οὔ. ποιέεσθω. εἶδω. P. ποιέεσθε. εἶδε.
ποιέεσθων. εἶδων.

Επιτήματα. Optatiua.

Εν. S. ποιεοίμην. οἰμην. ποιέοιο. οἶο. ποιέοιτο. οἶτο.
ποιεοίμεθα. οἰμεθα. ποιέοισθε. οἶθε. ποιέοιν-
το. οἶντο.

ὑπότακτα. Subiunctiua.

Εν. S. ποιέωμαι. ὦμαι. ποιέην. ἢ. ποιέενται. ἦται.
P. ποιέωμεθα. ὦμεθα. ποιέησθε. ἦθε. ποιέων-
ται. ὦνται.

De verbis eius flexis

158

Ἀπαρέμφατα. Infinitiva.

Ἐρ. ποιέειν, ποιέειν. ὄναι, ὄναι.

Μετοχά. Participia.

Ἐρ. ποιέομεν, ὄνμεν. ποιέομεν, ὄνμεν. ποιέομεν, ὄνμεν.

Verba in αω.

βοάω. clamo.

Οριστικά ἐνεργητικά.

Ἐρ. S. βοάω. ὦ. βοάεις. ἄς. βοάει. ἄ. P. βοάομεν. ὦμεν βοάετε. ἄτε. βοάουσι. ὦσι. πᾶσι. S. ἐβοάομ. ὄμ. ἐβοάεις. ἄς. ἐβοάει. ἄ. P. ἐβοάομεν. ὦμεν. ἐβοάετε. ἄτε. ἐβοάου. ὦ.

Προσώπια. Imperatiua.

Ἐρ. S. βοάε. α. βοάετω. ἄτω. P. βοάετε. ἄτε. βοάετωσαν. ἄτωσαν.

Ἐπιπτικά. Optatiua.

Ἐρ. S. βοάοιμι. ὦμι. βοάοις. ὦς. βοάοι. ὦ. P. βοάοιμεν. ὦμεν. βοάοιτε. ἄτε. βοάοιεν. ἄεν.

ὑποτακτικά. Subiunctiua.

Ἐρ. S. βοάωι, ὦ. βοάωις, ἄς. βοάωι. ἄ. P. βοάωμεν, ὦμεν. βοάωιτε. βοάωιτε. βοάωσι. ὦσι.

Ἀπαρέμφατα. Infinitiva.

Ἐρ. βοάειν, βοάειν.

Μετο-

Ερ. Βοάωμυρ. βοάοντο. ὦντο. βοάουσα. βοάουσα.
βοάουσης. βοάουσης. βοάου. ὦρ. βοάοντος. ὦντος.
βοάουσα. βοάουσα. βοάουσα. βοάουσα.

Indicatiua passiva.

Ερ. S. βοάομαι, ὦμαι. βοάσθαι. βοάεται. ἄται.
P. βοάομεθα. ὦμεθα. βοάεσθε. ἄθε. βοάοσθαι.
ὦνται.

Πρῶτ. S. ἐβοάομην. ὦμην. ἐβοάου. ὦ. ἐβοάετο. ἄτο.
P. ἐβοάομεθα. ὦμεθα. ἐβοάεσθε. ἄθε. ἐβοάοσθαι.
το. ὦντο.

Προσκλητικὰ. Imperatiua.

Ερ. S. βοάου. ὦ. βοάεσθω. ἄσθω. P. βοάεσθε. ἄθε.
βοάεσθω. βοάεσθω.

Εὐκλιναὶ. Optatiua.

Ερ. S. βοάομην. ὦμην. βοάοιο. ὦ. βοάοιτο. ἄτο.
P. βοάομεθα. ὦμεθα. βοάοιθε. ἄθε. βοάοιτο.
ἄτο.

ὑποτακτικὰ. Subiunctiua.

Ερ. S. βοάομαι. ὦμαι. βοάσθαι. βοάσθαι. ἄται.
P. βοάομεθα. ὦμεθα. βοάσθαι. ἄται. βοάσθαι.
ἄται. ὦνται.

Ἀπαρέφαστα. Infinitiua.

Ερ. βοάεσθαι, βοάσθαι.

Μετοχαι Participia.

Ερ. Βοαόμην. ὠμην. Βοαομένη. ὠμένη. Βοαό-
μενον. ὠμνον.

Verba in ὦ.

Χρυσῶ. Inauro.

Ὀριστικά ἐνεργητικά.

Indicatiua actiua.

Ερ. S. χρυσῶ, ὦ. χρυσοίς. οἷς. χρυσοί. οἷ. P. χρυ-
σοόμην. οὔμην. χρυσοέτε. οὔτε. χρυσοοσι. οὔσι.
πᾶσι. S. ἐχρυσόοι. οἶ. ἐχρυσόοις. οἷς. ἐχρυσόοι. οἷ.
P. ἐχρυσόομην. οὔμην. ἐχρυσόοτε. οὔτε. ἐχρυσόοοι.
οὔοι.

Προσакτικά. Imperatiua.

Ερ. S. χρυσόε. οὔ. χρυσοέτω. οὔτω. P. χρυσοέτε.
οὔτε. χρυσοέτωσαν. οὔτωσαν.

ἐνικήτικά. Optatiua.

Ερ. S. χρυσοίμην. οἷμην. χρυσοίς. οἷς. χρυσοί. οἷ.
P. χρυσοίμην. οἷμην. χρυσοίτε. οἷτε. χρυσοίμεν.
οἷμεν.

ὑποτακτικά. Subiunctiua.

Ερ. S. χρυσῶ. ὦ. χρυσοίς. οἷς. χρυσοί. οἷ. P. χρυ-
σοώμην. ὠμην. χρυσοίτε. ὠτε. χρυσοώσι. ὠσι.

Ἀπαρέμφατα. Infinitiua.

Ερ. χρυσοέειν. οὔειν.

Μετοχαι. Participia.

Ερ. χρυσάωρ. αῖρ. χρυσοῦντος. οὔτως. χρυσοῦσα.
οὔσα. χρυσοῦσιν. οὔσιν. χρυσοῦ. οἷ. χρυ-
σοῦτες. οἷως.

Οριστικά παθητικά.

Indicativa passiva.

Ερ. Σ. χρυσοῦμαι. οἷμαι. χρυσοῦ. οἷ. χρυσοῦται.
οὔται. Ρ. χρυσοῦμεθα. οὔμεθα. χρυσοῦσθε.
οὔσθε. χρυσοῦνται. οἷται.

Πάθη. Σ. ἐχρυσόμην. οἷμην. ἐχρυσόου. οὔ. ἐχρυ-
σοῦ. οὔτο. Ρ. ἐχρυσόμεθα. οὔμεθα. ἐχρυ-
σοῦσθε. οὔσθε. ἐχρυσόοντο. οἷτο.

Προσκήτικα. Imperativa.

Ερ. Σ. χρυσοῦ. οὔ. χρυσοῦσθε. οὔσθε. Ρ. χρυσοῦ-
σθε. οὔσθε. χρυσοῦσθω. οὔσθω.

Εὐχνηκά. Optativa.

Ερ. Σ. χρυσοῦμην. οἷμην. χρυσοῦο. οἷο. χρυσοῖ-
ε. οἷε. Ρ. χρυσοῦμεθα. οἷμεθα. χρυσοῖσθε.
οἷσθε. χρυσοῖντο. οἷντο.

ὑποτακτικά Subiunctiva.

Ερ. Σ. χρυσοῦμαι. αῖμαι. χρυσοῦ. οἷ. χρυσοῖται.
οἷται. Ρ. χρυσοῦμεθα. αῖμεθα. χρυσοῖσθε.
οἷσθε. χρυσοῖνται. αῖνται.

Ἀπαρέμ-

sentis, & imperfecti, & aoristi secundi. Reliqua omnia tempora sequuntur inflexionem verborum regularium barytonorum excepto circumloquio, de quo supradictum est in verbis circumflexis.

In inflexione hæc sunt seruanda. Præsens indicatiui actiui peculiarem sibi vèdicat inflexionem. In reliquis modis præsens, & imperfectum, & aoristus secundus in voce actiua sequuntur inflexionem aoristi primi passivi barytonorum. In voce passiva semper sequuntur inflexionem perfecti passivi barytonorum.

Omnia autem tempora inflectuntur seruata littera verbi natiui, quæ in singulari indicatiui actiui producit, vt dictum est: in optatiuo assumit, & in subiunctiuo producitur eo modo, vt in verbis descendentes ab $\alpha\omega$, maneat α , productum.

Aoristus secundus in indicatiuo fit ab imperfecto, in reliquis modis à præsenti ablato semper augmento, & geminatione verbi secundi. Hæc tamen aorista excipiuntur, quæ in infinitiuo producant penultimam diphthon-

diphthongo, *δέναι*, pro *δέναι*, *εἶναι*, pro *εἶναι*, *δοῦναι*, pro *δόναι*.

Præteritum passivum servat etiam nativam literam, exceptis præteritis horum verborum *τέθειμαι*, *ἴημαι*, quæ assumunt, sed in *ααπ*, repetunt nativam, ut *ἐτέθη*.

Hæc tria verba *τίθημι*, *ἴημι*, *δίδωμι*, in secunda persona imperativi activi in aoristo secundo habet aliam terminationem Atticè, ut *δέτη*, Atticè *δές*, *δίδη*, Atticè *δός*, *ἔδη*, Atticè, *ές*.

Hæc eadem in aoristo proto activo vsuuntur pro characteristica, ut, *ἔθηκα*, *ἔδωκα*, *ἴκα*, pro *ἔθησα*. &c.

Quoniam autem regulæ fiunt subobscuræ, clarius & satius erit memoria horum verborum inflexionem tenere, quæ sic se habet.

A *δέω*, fit *τίθημι*, pono.

¶ Vox activa

Indic. Pres. S. *τίθημι*. *τίθης*. *τίθισι*. P. *τίθην*. *τίθετε*. *τίθεισι*. Ionicè *τίθέασι*.

πῆατ. S. *ἐτίθημι*. *ἐτίθης*. *ἐτίθη*. P. *ἐτίθειμεν*. *ἐτίθετε*. *ἐτίθεσθε*.

ααρ. β. S. *ἔθημι*. *ἔθης*. &c. ut imperfectum.

Imper.

Imper. éves. S. τίς εἶτι. ἰδέτω. P. τίς εἶτε. ἰδέτωσαν
 ἀορ. β. S. δέτω. καὶ δέσ. δέτω. &c.

Optat. éves. S. ἰδέινμ. ἰδέϊν. P. ἰδέϊνμ.
 μιν. τίς εἶντε. τίς εἶνσαν. καὶ ἰδέϊνμ.

Sub. éves. S. ἰδέϊνμ. &c. P. ἰδέϊνμ. τίς εἶντε.
 τίς εἶνσαν.

Inf. éves. τίς εἶναι. ἀορ. β. δέϊναι.
 Partic. τίς εἶς. ἐν τῷ ἰδέϊναι. εἶς. τίς εἶς. ἐν τῷ.

Indic. ἐπι τίς εἶμαι. τίς εἶσαι. τίς εἶται. P. τίς εἶ-
 μεθα. τίς εἶθε. τίς εἶνται.

Optat. ἐπι τίς εἶμην. τίς εἶσο. τίς εἶτο. P. τίς εἶμεθα.
 τίς εἶθε. τίς εἶνται.

Sub. ἐπι τίς εἶμαι. τίς εἶναι. P. τίς εἶμαι.
 τίς εἶναι.

Inf. ἐπι τίς εἶναι. ἀορ. β. εἶναι. vt imperfectum.

Imper. ἐπι τίς εἶσο. τίς εἶτω. P. τίς εἶτε. τίς εἶτωσαν.

Optat. ἐπι τίς εἶμην. τίς εἶσο. τίς εἶτο. P. τίς εἶμεθα.
 τίς εἶθε. τίς εἶνται.

Sub. ἐπι τίς εἶμαι. τίς εἶναι. P. τίς εἶμαι.
 τίς εἶναι.

Inf. ἐπι τίς εἶναι. ἀορ. β. εἶναι. vt imperfectum.

Partic. τίς εἶς. ἐν τῷ εἶναι. εἶς. τίς εἶς. ἐν τῷ.

Vox passiva. ἰδέσθαι. ἰδέσθαι.

Vox passiva.

Indic. Ἐν. S. ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται. P. ἵστα
 μέδα, ἵσταδε, ἵστανται.

πῆξτ. ἵσταμην, ἵστασο, ἵσταθ. P. ἵσταμέδα,
 ἵσταδε, ἵστανθ.

Impe. Ἐν. S. ἵτασο, ἵτάθω. P. ἵταδε, ἵτάθωαν,

Opt. Ἐν. S. ἵταίμην, ἵταίσο, ἵταίθω. P. ἵταίμε-
 दा, ἵταίδε, ἵταίθω.

Subian. S. ἵτῶμαι, ἵτᾶ, ἵτᾶται. P. ἵτῶμέδα,
 ἵτᾶδε, ἵτῶνται.

Infm. Ἐν. ἵτασθαι.

Part. Ἐν. ἵταίμεν, ἵταίμεν, ἵταίμενοι.

ἄδῶ, δίδωμι. do.

Vox activa.

Ind. Ἐν. S. δίδωμι, δίδως, δίδωσι. P. δίδωμεν,
 δίδετε, δίδουσι. Ionice διδόασι.

πῆξτ. S. ἐδίδωμ, ἐδίδως, ἐδίδω. P. ἐδίδωμεν, ἐδί-
 δοτε, ἐδίδωαν.

αορ. β. S. ἔδωμ, ἔδως. &c.

Imper. Ἐν. S. δίδωθι, δίδωτω. P. δίδωτε, δίδωτωαν
 α. β. S. δῶθι, καὶ δῶς, δῶτω. &c.

Opt. Ἐν. S. δίδωμην, δίδωῖς, δίδωῖν. P. δίδωμεν,
 δίδωῖντε, δίδωῖνταν, καὶ δίδωμεν. α. β. δώμην,
 δώῖνς. &c.

Sub. ἐμ. S. διδάσκω. διδάσκεις. διδάσκω. P. διδάσκωμεν, διδάσκετε, διδάσκατε. αβ. δίδω.

Inf. ἐμ. διδόναι. Αορ. β. δοῦναι.

Part. ἐμ διδούς, διδόντες, διδούσας, διδούσας, διδόμενος, διδόμενος, διδόμενος. Α. β. δούς, δόντες. & c.

Vox passiva.

Indic. ἐμ. S. δίδομαι. δίδασκαί. δίδονται. P. δίδομεθα, δίδοσθε. δίδονται.

πρᾶτ. S. ἐδιδόμην. ἐδιδόσθε. ἐδιδότο. P. ἐδιδόμεθα. ἐδιδόσθε. ἐδίδοντο.

Α. β. S. ἐδόμην. ἐδόσθε. & c.

Imp. ἐμ. S. δίδου. δίδου. P. δίδουτε. δίδουτω. Α. β. δότω. δότω. & c.

Opt. ἐμ. S. δίδοίμην. δίδου. δίδουτο. P. δίδοίμεθα. δίδοίθε. δίδοντο.

Α. β. S. δοίμην. δοίω. & c.

Sub. ἐμ. S. διδάσκωμαι. διδάσκω. διδάσκονται. P. διδάσκωμεθα. διδάσκωσθε. διδάσκονται.

Α. β. S. δάμαι. δάω. & c.

Inf. ἐμ. δίδου. Α. β. δότω.

Part. ἐμ. διδόμενος. διδόμενος. διδόμενος. Α. β. δόμενος. δόμενος. δόμενος.

Α ζευγνύω. ζευγνύμι. Iungo.

Vox actiua.

Ind. Em. ζεύγνυμι. ζεύγνυς. ζεύγνυσι. P. ζεύγνυμι.
 ζεύγνυτε. ζεύγνυσθε. και ζεύγνυσθε.
 πρᾶτ. ἐζεύγνυμι. ἐζεύγνυς. ἐζεύγνυσι. P. ἐζεύγνυ-
 μι. ἐζεύγνυτε. ἐζεύγνυσθε.

Imp. Em. ζεύγνυθι. ζεύγνυτω. P. ζεύγνυτε. ζεύγνυ-
 τωσαν.

Inf. Em. ζεύγνυναι.

Part. Em. ζεύγνυς. ζεύγνυντος. ζεύγνυσα. ζεύγνυ-
 σης. ζεύγνυσά. ζεύγνυσώς.

Vox passiva.

Ind. Em. ζεύγνομαι. ζεύγνομαι. ζεύγνυται. P. ζευ-
 γνύμεθα. ζεύγνυσθε. ζεύγνυσθε.
 πρᾶτ. ἐζεύγνυμι. ἐζεύγνυσθε. ἐζεύγνυσθε.

P. ἐζεύγνυμαι. ἐζεύγνυσθε. ἐζεύγνυσθε.

Imp. Em. ζεύγνυσθε. ζεύγνυσθε. P. ζεύγνυσθε. ζευ-
 γνύσθεσαν.

Inf. Em. ζεύγνυσθαι.

Part. Em. ζεύγνυμιος. ζεύγνυμένη. ζεύγνυμιον.

Nota imperfectum indicativi activi, & praesens imperativi activi usitata esse ex verbo secundo, quam in *μι*. Id est, ex secundo gradu, quo à verbis regularibus descendunt ad verba in *μι*, hoc est ex verbo addi-

to augmento & geminatione, & manente circumflexo.

PRÆPOSITIONES.

Præpositionum sex sunt monosyllaba, & duodecim dissyllaba.

Ex monosyllabis ἐκ. vel ἐξ. & πρό. deferuiunt genitiuo. ἐν. & σὺν. datiuo. ἐς. vel εἰς. accusatiuo. πρός. omnibus casibus.

Ex dissyllabis ἀνά. κατὰ. διά. μετά. deferuiunt genitiuo & accusatiuo: παρά. omnibus: ἀντί. genitiuo, ἀμφί. genitiuo & accusatiuo: περί. ἐπί. omnibus: ἀπό. genitiuo, ὑπέρ. genitiuo, & accusatiuo: ὑπό. omnibus.

Aduerbia.

Aduerbia qualitatis formantur à genitiuo pluralis, ῥ. in σ. vt καλῶν, καλῆς.

Aduerbia in δι. ου finita significāt locum in quo: in δεῦ, locū ex quo, in σε, ἔε. δε. ad quē.

Annotationes in nomina adiectiua.

Antequam de ratione syntaxeos dicamus, aliqua circa nomina, & verba notāda sunt, vt plenius intelligantur.

Nominum adiectiuorum terminationes sunt hæc. Θ. η. ου. vt καλός. ἡ. δ. ου. sed masculina ter-

na ter-

na terminatio sit in os. purum, αἰρος, foemina exit in α. vt δίκαιος, α. οἶνος.

Nomina composita, & pleraq; derivata carent foemina terminatione: est q; terminatio in os, communis, vt ὁ καὶ ἡ πάγκρατος, καὶ τὸ πάγκρατον.

Sunt & adiectiva quartæ declinationis finita in ως. ων. quorum terminatio in ως. communis est vt, ὁ, καὶ ἡ ἔγγυς, καὶ τὸ ἔγγυς.

Quintæ declinationis ηρ. commune, εμ. neutrum, vt ὁ, καὶ ἡ τέρις, καὶ τὸ τέρις. Et commune ων. neutrum ορι. vt ὁ καὶ ἡ ἔσθλαμωρ, καὶ τὸ ἔσθλαμωρ.

Masculinum ας. foem. αινά. neutrum αν. vt μέλας, μέλαινα, μέλαρ.

Mascul. foem. έσα. neutrum. ερ. vt χαρίεις, χαρίεσσα, χαρίερ.

Per primam contractorum commune ης. neutrum, ες. vt ἐκὴ ἢ ἀληδής, καὶ τὸ ἀληδές.

Per secundam contractorum commune ες. neutrum. ι, vt ὁ καὶ ἡ ἐύχαρις, καὶ εὐχαρι.

Quæ in paucis contractantur mascul. foem. έια. neu. υ. & in compositis ος. commune. υ. neutrum, γλυκός, γλυκέια, γλυκύ: ὁ καὶ ἡ ἀδαμυς, καὶ τὸ ἀδαμυς.

¶ Comparatiua, & superlatiua, formantur sic.

A nominibus in Θ . fiunt comparatiua. in $\pi\epsilon\epsilon\Theta$. superlatiua. in $\tau\alpha\tau\Theta$. sed si præcessit ante Θ . syllaba brevis o. vertitur in ω .

¶ Exemplum primi.

δικαιος: δικαιότερος. δικαιότατος.

¶ Exemplum secundi.

σοφός. σοφώτερος σοφώτατος.

A nominibus $\acute{\upsilon}\epsilon$. comp. in $\acute{\upsilon}\tau\acute{\alpha}\Theta$. super in $\acute{\upsilon}\tau\alpha\tau\Theta$. & in $\acute{\iota}\omega\mu$. comp. & $\acute{\iota}\sigma\omicron\varsigma$. sup. vt γλυκός, γλυκύτερος, γλυκώτατος, ἴδιος, ἰδιώω, ἴδιος.

A nominibus quinta fiunt comparatiua. & superlatiua à neutra terminatione consonanti in $\sigma\epsilon\rho\Theta$. & $\sigma\alpha\tau\Theta$. vt εὐδαίμων, εὐδαίμονεσος, εὐδαίμονες.

Quædam tamen formant irregulariter hoc modo.

ἀγαθός bonus. ἀμείνω. sine superl. ἀρίων. ἀρίστος. βέλτιον, βέλτιστος. κρείττων, κρείττος.

λεῖον, λιπών. quando cuncta. ἀγαθώτατος. κακός malus, κακίω, κακός. χείρων, χείρων.

χείριστος. καλός, καλός.

Καλός,

Καλές, καλλίωμ, κάλλις Θ. pulcher.

Αισχρός, αἰσχίωμ, αἰσχρὸς Θ. turpis.

Ἐχθρὸς, ἐχθίωμ, ἐχθρὸς Θ. inimicus.

Ράδι Θ, ράδιωμ, ράδι Θ. facilis.

Φίλ Θ, φίλωμ, φίλος Θ. φίλωτατος. raro.

Φίλτερο Θ, φίλτατος. amicus.

λάλ Θ, λαλίωμ, λαλίωτος. loquax.

μέγας, μείζωμ, μέγιστος. magnus.

πολύς, πλείωμ, και πλέωμ, πλείος Θ. multus.

μικρός, ὀτερός, ὀτάρ Θ. vel comp. ἐλάπιωμ, ἡτ-

τωμ, μείωμ. sup. ἐλάγις Θ.

Fiunt etiam comparatiua & superlatiua

à verbis, aduerbijs, & prepositionibus, quæ

vsuscito docebit, vt ὑπέρ, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος,

πρότερον, προρώτερος, προρώτατος, ἔρρωμνος, ἔρρω-

μνέστερος, ἔρρωμνισατ. Θ.

Numeralia.

εἷς, μία, ἕν, vnus, δύο, δύοϊν, δύοϊ, duo. φρεῖς, τρεῖς,

tres & tria. τέσσαρες, καὶ τέσσαρα, quatuor. πέν-

τε, quinq;. ἕξ, sex. ἑπτὰ, septem, ὀκτώ, octo.

ἐννέα, nouem. δέκα, decem. ἑνδεκά, undecim;

δωδέκα, duodecim. δεκάφρεῖς, tredecim; & sic

de reliquis, vsque ad εἰκοσι, viginti. φριάκοντα,

triginta. τεσσαράκοντα, quadraginta. πενήκον-

τα, quinquaginta. ἑξήκοντα, sexaginta. ἑβδομήκοντα, septuaginta. ὀγδοήκοντα, octoginta. ἑνενήκοντα, nonaginta. ἑκατὼν, centum. διακόσιοι, ducenti. & sic de reliquis vsq; ad χίλιοι, mille. μύριοι, decem mille. Ordinalia. πρῶτος, primus. δευτέρῳ, secundus. τρίτῳ, tertius. τέταρτῳ, quartus. πέμπτῳ, quintus. ἕκτῳ, sextus. ἑβδομῳ, septimus. ὀγδοῳ, octauus. ἑναετῳ, nonus. δέκατῳ, decimus. & sic de reliquis vsque ad ἑκατοσὸς, centesimus, & reliqua.

Diminutiua masculina finiuntur in σκῳ. foem. in σκι. neutra in ἰου. ἰδίου. ἀρίου. ὡς παῖς σκῳ, &c.

Patronymica formantur in nominibus primæ declinationis à nominatiuo vltima in ἄδης, & eodem modo in omnibus quinta desinentibus purè, vt Ἑσπεράδης.

In reliquis nominibus quinta à genitiuo vltima syllaba in ἰδης, vt Νεσπεῖδης. Νεσπείδης. Foemina patronimia fiunt à masculinis ablatο, ὡς, vt Νεσπείδης. Νεσπεῖς.

VERBA ANOMALA

in óno.

Fere tertia laboris pars qui in perdiscenda
Græca lingua ponendus est, in verbis irregu-
laribus memoria ediscendis sita est. Sunt
enim fere omnia verba quæ in consuetu-
dine, & vita hominum magis vsurpantur,
apud Græcos irregularia, ideoque memo-
ria necessario tenenda: quæ sic habent.

Ἀμαρτάνω. μ. ἀμαρτήσω. π. ἡμαρτηκα. αβ. ἡμαρ-
τομ. pecco. Αυξάνω.

Βλασάνω. μ. βλασήσω. π. βεβλάσηκα. αβ. ἔβλα-
στομ. germino.

Μακνθάνω. μ. μακθήσομαι. π. μεμάθηκα. αβ. ἔμα-
θομ. disco.

Καταδερθάνω. μ. καταδερθήσομαι. αβ. κατέ-
δερθον. dormio.

Αἰσθάνομαι. μ. αἰσθήσομαι. π. ἤσθηκα. μαβ.
ἠσθόμην. sentio.

Ἐχθάνομαι. μ. ἐχθήσομαι. π. ἤχθηκα. ἠχθό-
μην. odi.

Λαμβάνω. μ. λείφομαι. π. λέλειφα. atticè. εἰ-
λειφα.

λειφα. αβ. ἔλαβον. cario.
 λαυχάνω. μ. κληρώσομαι. π. λέλογχα. att. εἴλη-
 χα. αβ. ἔλαχον. sortior.
 λανθάνω. μ. λήσω. καὶ λήτομαι. μπ. λέληθα. αβ.
 ἔλαθον. ππ. λέλησμαι. μαβ. ἐλαθόμην. lateo.
 τυγχάνω. μ. τεύξομαι. π. τετύχηκα. αβ. ἔτυχον.
 Πωθάνομαι. μ. πεύσομαι. ππ. πέτυσμαι. μαβ.
 ἐπυθόμην. rogo.
 φθάρω. μ. φθάσω. αβ. ἔφθην. μετοχή. φθάς.
 φθάντθ. ptauenio.

¶ Anomala in σκω.

Αλίσκομαι. μ. ἀλώσομαι. π. ἤλωκα. atticè. εἰάλω-
 κα. αβ. ἤλωμ. att. εἰάλωμ. μετο. αἰλούς. αἰλόν-
 τθ. carior.
 Γινώσκω. μ. γνώσομαι. π. ἔγνωκα. αβ. ἔγνωμ. μετ-
 γνούς. γνόνός. ππ. ἔγνωσμαι. cognosco.
 Διδάσκω. μ. διδάξω. doceo.
 Διδράσκω. μ. διδράσω. αβ. διέδραμ. μετ. διαδράς.
 διάδράντης. fugio.
 Αποδιδράσκω. μ. αποδιδράσω. αβ. ἀπέδραμ. μετ-
 είποδράς. ἀποδράντος. aufugio.
 Ευρίσκω. μ. εὐρήσω. π. εὐρήκα. αβ. ευρομ. ππ. εὐρη-
 Πιπραλω πιπραλα, επραθη, σε υταιδα μαλο

μα. αα. εὐρέθην. μαα. εὐράμηρ. inuenio.

Στερίσκω, μ. στερίσω. π. σέρηκα ἢ σέρεω. ω. priuo.

Χάσκω. μ. χανύμαι. μετ. κέχλυα. αβ. ἔχανυ-
hio.

Θνήσκω. μ. θανύμαι καὶ τεθνήσκω. ω. τέθνηκα.
αβ. ἔθανον. προς, τέθναθι, ἐνκτι, τέθναίνω.
ἀπαρ. τεθνάιναι, μετ, τεθνηκώς. καὶ τεθνεώς.
morior.

Anomala in υμι.

Ἄγνυμι. μ. ἄξω, μπ. ἦγα, att. ἔαγα, αα. ἦξα. att.
ἔαξα frango.

Ἀμφιέννυμι, μ. ἀμφιέσω. ω. ἠμφιέσμαι. induo.

Ἀπολλύω, καὶ ἀπόλλυμι. μ. ἀπολέσω, καὶ ἀπο-
λώ. ω. ἀπάλεκα. atticè. ἀπολάλεκα, μετ.
ἀπώλα. att. ἀπόλακα, αα. ἀπάλεσα. μαβ.
ἀπαλόμαι. perdo.

Μυγνύω, καὶ μίγνυμι, μ. μίξω. αβ. ἐμίγηρ. mi-
sceo.

Πηγνύω, ἢ υμι. μ. πῆξω. μπ. πῆξα. αβ. ἐπάγην.
figo.

Ρηγνύω, καὶ υμι. μ. ῥήξω. μπ. ἔρρωγα. αβ. ἔρρα-
γηρ. rumpo.

Ορνύω, καὶ υμι. μ. ὀρέσω. ω. ὀμονα. atticè.
ὀρώμενα. iuro.

Σβεννώ και υμι. μ. σβέσω, και σβήσομαι. αβ. εσβην. extingo.

Πεταννώ. κη υμι. μ. πετάσω. π. πέπτακα. αρ. τιο. τιο.

Κερανώ. κη υμι. μ. κεράσω. ππ. κέρραμαι. miscerω
Ρώννώ. και υμι. μ. ρώσω. τω. έρρώμαι. αα. έρρώθην. valeo.

Φύω. και υμι. μ. φύσω. ω. πέφυκα. αβ. έφυμ. μετ. φύς. φυτόθ. nascor.

Anomala ordine alphabetico.

Άγω. μ. άξω. π. ήχα. atticè. άγχοχα. κβ. ήγομ. ήγαγομ. ducor.

Άγαμαι. μ. άγάσομαι. τω. ήγασμαι. αα. ήγάσθην. μαα. ήγασάμην. miror.

Αιρέω. τω. μ. αίρησώ. τω. ήρηκα. αβ. είλον. tollo.

Αιρέομαι. ούμαι. μ. αίρησομαι. τω. ήρήμαι. αα. ήρήσθην. μαβ. είλόμην. eligo.

Άχθομαι. μ. άχθήσομαι. και άχθέσομαι. αα. ήχθέσθην. doleo.

Βάινω. μ. βήσομαι. τω. βέβηκα. αβ. έβην. μετ. βάς. βάντθ. gradior.

Βάλλω. μ. βαλώ. τω. βέβληκα. αβ. έβαλον. iacio.

Βούλομαι. μ. βουλήσομαι. τω. βεβούλημαι. αα. έβου.

ἔβουλήθη, volo, is.
 βίω. ὦ. μ. βιώσω. π. βεβίωκα. αβ. ἐβίωμ. μετ.
 βίου. βιάντη. γίω. ὦ. μ. γιήσω. π. γεγιώκα. αβ. ἐγιώμ.
 γαμέω. ὦ. μ. γαμήσω. π. γεγαμήκα. αα. ἐγαμίμ.
 ducovhorēm.
 γίνομαι. και. γίγνομαι. μ. γενήσομαι. π. γεγέννη-
 μαί. αα. ἐγενήσάμην. μαβ. ἐγενόμην. μπ. γέ-
 γονα. fio.
 δαίω. μ. δάσω. π. δέδασμαι. diuido.
 δαίω. μ. δαήσω. π. δεδάημαι. αβ. ἐδάην. scio.
 δέω. μ. δήσω. π. δέδεμαι. αα. ἐδέην. ligo.
 δέσμαι. μ. δεήσομαι. π. δεδέημαι. αα. ἐδέην.
 rogo.
 δάκνω. μ. δήξω. π. δέδηχα. αβ. ἐδάκον. mordeo.
 δάδω. μ. δήξω. π. δέδηκα. μπ. δέδδικα. Ionice
 δέδα. timeo.
 δακέω. ὦ. μ. δάξω. π. δέδδικται. videor.
 δυνάμαι. μ. δυνήσομαι. π. δεδυνήμαι. αα. ἐδύνη-
 θην. possum.
 εἶδω. μ. εἶσομαι και εἶδήσω. μπ. οἶδα. μ. ὑπερ-
 ἴδην. αβ. εἶδον. κη ἴδον. πρ. ἴ. & c. εἶδείην. ὦ.
 ἐναι. ὦ. video.
 εἶρω. μ. εἶρά. π. εἶρηκα. π. εἶρημαι. αα. ἐεῖρήθη. και
 ἐεῖρήθη. μετ. εἶρη. εἶ. εἶρήντη. αα. εἶπα. αβ.
 εἶπον.

Verba anomala.

- εἶπον. προς εἰπέ εἰπάτω. ορταί. &c. εἶποιμι. ω.
 εἶν ὦρ. dico.
 Ἔρχομαι. μ. ἐλεύσομαι. μπ. ἐλήλυθα. αβ. ἦλυθον.
 καὶ ἦλθον. venio.
 Ἐρομαι. μ. ἐρήσομαι. μαβ. ἠρώμην. interrogo.
 Ἐχω. μ. ἔξω. κη ἔχσω. ω. ἔχηκα. αβ. ἔχον. πρθ. χθ.
 δι. καὶ χές. ωπ. ἔχμι. αα. ἔχθημι. μαβ. ἔχο-
 μην. habeo.
 Θέλω. μ. θελήσω. κη. ἐθέλω. μ. ἐθελήσω. volo. is.
 Θάπτω. μ. θάψω. αβ. ἐτάφην. ferelio.
 Ἰπταίμαι. μ. πτήσομαι. αβ. ἔπτην. μετ. πταίς. πταίντο.
 volo. as.
 Ἰνουῖμαι. μ. ἴξομαι. π. ἴγμαι. μαβ. ἰκόμην. venio.
 Κάτω. μ. καύσω. αα. ἐήκα. αβ. ἐκάτην. vro.
 Κλαίω. μ. κλάψω. καὶ κλαίησω. fleo.
 Κλάζω. μ. κλάγξω. μπ. κέκλιγα. clango.
 Καλέω. ω. α. καλέσω. κη καλώ. ω κέκλιθα. voco.
 Καθέξομαι. μ. καθεδύμαι. καὶ κάθημαι. μ. καθή-
 σομαι. fideo.
 Κρύπτω. μ. κρύψω. αβ. ἐκρύβην. occulto.
 Μάχσομαι. μ. μαχέσομαι. καὶ μαχέσομαι. κη μαχθή-
 σομαι. pugno.
 Μέλομαι. μ. μελήσω. μπ. μέμνηα. curo.
 Μένω. μ. μενάω. ω. μεμένηκα. αα. ἔμενα. maneo.

ὑποχρῆσθαι, μ. ὑποχρῆσθαι, κ. ὑποχρῆσθαι, αβ. ὑπέσθην, π. ὑπέσθην, αα. ὑπέσθην, μαβ.
ὑπέσθην, π. ὑπέσθην, αα. ὑπέσθην, μαβ.

φέρω, μ. οἶσω, π. ἐνίνοχα, αα. ἠνέγμαι, αβ. ἠνέγκομαι,
π. ἠνέγμαι, αα. ἠνέγκομαι, fero.

φθίβο, μ. φθίβο, τ. φθίβο, αα. φθίβο, μαβ.

φρίπτω, μ. φρίπτω, π. φρίπτω, αα. φρίπτω, μαβ. horreo. (δο)

χέω, μ. χέω, αα. ἔχεισα, κ. ἔχεισα, κ. ἔχεισα, μαβ. fun

χαίρω, μ. χαίρω, κ. χαίρω, αα. χαίρω, μαβ. ἔχαριον,
gaudeo.

ᾠθέω, μ. ᾠθέω, κ. ᾠθέω, π. ᾠθέω, μαβ. ᾠθέω, πελλο.

Annotationes in verba.

Verba anomala superscripta tantum habent
ea tempora quae assignata sunt variata per
omnes modos. Habent etiam imperfectum,
& aoristum primum formata regulariter,
nisi sint expressa irregulariter.

Notandum est etiam, si sit aoristus similis
aoristorum verborum in μι, illum variandum esse
per omnes modos tanquam aoristus verbi in μι.

Verba in σκω, non procedunt regulariter
ultra imperfectum: solent tamen formare futu-
rum ablatο κ. ex praesenti, & geminatione
si eam habuerint, ut τικρῶσκω, μ. κρῶσκω.

Verba

Verba irregularia.

Verba in *μι*. quartæ regulæ si habuerint *κ* aut *γ*. ante *ν* *μι*. formant fut. & pret. tanquam finita in *κ*. si habuerint *μ*. tanquam finita in *ω*. purum, ut *ἀγνυμι*, *μᾶξω*. *ἀμφικενυμι*, *μ. ἀμφιέσω*.

Verba dissyllaba in *έω*. mittunt fut. in *έσω*, ut *έίω*, *μ. ρέσω*. & non contrahuntur in omnibus primis personis, nec in tertijs pluralis indicatiui: nec in toto optatiuo, nec sub iunctiui, nec in participijs.

Verba in *λάω*, *ράω*. & *άω*. purum seruant *α*. in futuro. *όράω*. *μ. όράσω*. præter *βράάω*.

Verba poetica non transeunt ultra imperfectum: qualia sunt verba in *όένω*. *είνω*. *είω*. *άθω*. *έθω*. *ύθω*. polysyllaba: & habentia duas diuersas consonantes, ut *ρέμω*.

Impersonalia quedam.

Δε. oportet *πράττατ*. *έδει*. *μ. δεήσει*. *αά*. *έδλενοε*. *έουκτ*. *δέοι*. *ήτοτ*. *δέω*. *άπαρ*. *δέωμ*. *μετ*. *δέωμ*. *Χη* oportet. *πράτ*. *έχημ*. *και* *χημ*. *άπαρ*. *χηται*. *και* *χημ*. *μετ*. *χεόμ*.

Regularia sunt προήκει, conuenit *πρέλει*. *de*. *ccet* μέλει. *cura* est.

Verba in μι. irregularia.

Εμ. *Σ*. *είμι*. *sum*. *έγω*. *κῆ*. *εἶ*. *έσι*. *Ρ*. *έσμεν*. *έσθε*. *έσθε*.

Φημι, dico, secundæ regulæ, sed in subiun-
ctiuo pro α, accipit η, & in imperfecto passi-
uo facit, ἐφάμην, ἐφασα, &c. Infi. φάσαι. Part.

φάμεν. **DE CONSTRUCTIONE.**

De constructione eorum tantum dicenda sunt,
quæ Latinæ non sunt similia constructioni.

Quando articulus ponitur cum præposi-
tione, vel adverbio, subintelligitur partici-
pium ὄν, cōgruens cum articulo in genere,
numero, & casu, vt, ὁ ἐν τοῖς οὐρανῶσι, supple
ὁ ὢν, id est, existens.

Nomen neutrum plurale congruit cum
verbo singulari, vt ζῶν, φέρον, aliquando ta-
men inuenitur cum plurali.

Nomina comparatiua & superlatiua re-
gunt genitiuum, vt ἀμεινότερου, βέλτερος.
ἐπένταυρον.

Orationes quæ apud Latinos sunt per
ablatiuum, si habuerint præpositionem a,
vel ab, fiunt per genitiuum cum ἀπό, vel ὑπό,
cæteræ fiunt per datiuum.

Partes corporis, & animi ponuntur in ac-
cusatiuo subintellecto, κατὰ, vt λευκὸς ὁ δόν

tas, albus secundum dentes. *ἄλλος ὀδῶν λευκός*

Materia ponitur in genitiuo, vt. *πέποιθται τοῖς ὀδύσιν*, factum ex terra, *ἡ γῆ ἐκ τῆς γῆς*

Nomina partitiua regunt genitiuū, sed aliquando mutant genitiuū in casum partium, vt *οἱ ἀνδραποδοί, οἱ μὲρ, ἀγαθοί, οἱ δὲ πονηροί*, semper autem interueniūt in partitione *μὲρ. & δὲ*.

Instrumentum, & iudiciū in datiuo ponuntur, vt *ἐξέμεινε μοι ἐν τῷ δικαστηρίῳ*, meo iudicio.

Ablatiuus absolutus fit per genitiuū.

Verba quinq; sensuum, præter verba videndi, regunt genitiuū. Item verba quæ animi afflictionem significāt, in quibus omnibus subintelligitur semper accusatiuus, vt *ἀκούω τοῦ πατρὸς*, audio patris, scilicet, vocem.

Multa verba regunt genitiuū subintellecta dictione, *εὐεχῶ*, vt *εὐδαίμων ἐστίν ὁ τῆς τύχης*, id est, *εὐεχῶ*. *foelix sum fortunæ.*

Verba sequendi, certandi, & composita à *σὺν*, & *ὀμοῦ*, regunt datiuū, vt *ἐπίστω σοι*, certo tibi.

Quodlibet verbū habet accusatiuū subintellecta præposuione *κατὰ*, secundum. Cuius causa

ius causa solét etiã habere duos accusatiuos:

Participium habet significationem sub-
iunctiui, vi ἐξέρ, cum liceret: habet etiam sig-
nificationem infinitiui.

De prepositionibus dictum est supra. = 70

Aduerbia omnia iunguntur genitiuo: præ-
terquam aduerbia omnia similitudinis, & cõ-
gregationis, quæ iunguntur datiuo *υμῖν*, & *μοι*,
iurantis accusatiuo, & vocantis vocatiuo.

Coniunctiones *καί*, *ἐως*, *ὡς*, *περί*, *περί*, *ἵνα*,
ἐπί, *ἵνα*, *ἐφ' ἃ*, determinant infinitum.

De Accentibus.

Accentu acuto signatur antepenultima
semper, *ἄνθρωπος*.

Penultima etiam acuto notatur: sed si sit
longa, & vltima breuis circumflexo, *λύρα*,
ἄνθρωπος.

Vltima si fuerit genitiuus vel datiuus in
longa desinens, vel terminatio cõtracta cir-
cūflectitur: aliter graui accentu notatur, vt
ποῖο, *τιμῆς*, *παρὰ*.

Dictiones encliticæ accentu carét: sed si-
gnatur in vltima syllaba dictionis præceden-
tis: quæ si habuerit grauem mutat in acutũ:
si cir.

88
 si circumflexum is deseruit ambabus dictio-
 nibus: si non habuerit accentum pingitur
 acutus. Encliticæ sunt ἐσι, Φημι, τις, τι, indefi-
 nitum. μου, μοι, με. σοι, σε, οὐ, οὐκ. οὐχ, ἄς, εἰς,
 σου, τῶς, τῶ, ὡς τε, τε, κε, κερ, ρα, υῦ, υῦω, ὡς
 ἴμω

Nota longa existente vltima, accentum
 non collocari in antepenultima. Excipiun-
 tur diphthongi, αι, οι, & dictiones Atticæ.

Hæc necessario & discenda, & memo-
 ria tenenda sunt ei, qui eam Græcæ linguæ
 linguæ cognitionem assequi vult, quæ ad
 aliquem librum non obscurum intelligen-
 dum sunt necessaria. Qui autem obscuriores
 auctores, maximeq; poetas cupit intelligere,
 et alia artes euoluendæ sunt, & quanuis nul-
 la ars continet omnia, ex ijs tamen, qui lon-
 gius & exactius scripserunt, Vergara est eli-
 gendus.

Μὴν τῶ Θεῷ δόξα.

Soli Deo honor & gloria.

Μηνες εως Απριλιου

8 Enero	Ανθεστηριών
7 Febv.	Ελαφβολιών
10 Marzo	Μουνυχιών
11 Abril	Θαρυγγιών
12 Mayo	Σαίρφοφοριών
1 Junio	Εκατομβαιών
2 Julio	Μελαγεινιων
3 Agosto	Βοεδρομιών
4 Sept.	Πυανεψιών
5 Oct.	Μαιμαλησιών
6 Nov.	Ποσειδιών
7 Dic.	Γαμηλιών

Ευδοκία ε ανω κ ε εδωται κ υναται, γ εως μισοφ
α ε 21 ε εως μισοφ ε.

ε η δόξα	ε η βοφία
υλοββα	οιηία υβυχια
αναββα	βοφια
θαλαββα	χοιλια
ριζα ερα	ανια, ηνια
τραπεζα	βια
διφα... ταφρα	εχληβια
μελισσα, τλα	αληθεια
βυρβα	βγια
ηββα, τλα	ροια αιτια
	ελαια

ἤχρηια καρδια
 ΠΕΛΕΙΑ
 ΗΜΕΡΑ
 ουρα | ουρα
 ΠΥΡΑ
 ΕΚΥΡΑ, ΠΕΥΘΕΡΑ *
 ΜΟΙΡΑ
 ΧΩΡΑ
 ΖΑΡΑ
 ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ
 ΕΔΡΑ : ΠΛΕΥΡΑ.
 ΑΥΡΑ
 ΤΕΦΡΑ
 ΘΥΡΑ
 ΟΠΑΡΑ
 ΑΡΑ
 ΕΧΘΡΑ ~~ΤΕΦΡΑ~~
 ΠΕΙΡΑ

* ΠΕΛΕΙΑ, ΠΕΥΘΕΡΑ, ΜΟΙΡΑ, ΧΩΡΑ, ΖΑΡΑ, ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, ΕΔΡΑ, ΑΥΡΑ, ΤΕΦΡΑ, ΘΥΡΑ, ΟΠΑΡΑ, ΑΡΑ, ΕΧΘΡΑ, ΠΕΙΡΑ

ΤΡΑΓΟΣ , ΠΗΛΟΣ
 ΠΟΡΟΣ ΔΟΛΟΣ
 ΠΟΛΟΣ ΠΩΛΟΣ
 ΠΟΛΕΜΟΣ ΑΙΛΟΥΡΟΣ
 ΑΥΛΟΣ ΟΥΡΟΣ
 ΚΟΣΟΣ
 ΟΙΚΟΣ | ΚΟΛΟΣ
 ΒΙΤΟΣ - Ο ΛΙΘΟΣ
 ΑΡΤΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ
 ΘΥΜΟΣ ΚΑΥΘΑΡΟΣ
 ΘΥΜΟΣ ΒΗΛΟΣ,
 ΕΡΙΦΟΣ ΚΡΟΣΙΟΣ
 ΟΛΜΟΣ ΤΟΧΟΣ
 ΘΑΝΑΤΟΣ
 ΦΟΙΒΟΣ
 ΒΑΤΡΑΧΟΣ
 ΕΛΑΦΟΣ
 ΛΥΧΟΣ
 ΟΝΟΣ, ΑΡΧΙΟΣ
 ΗΜΙΟΝΟΣ
 ΟΚΑΥΡΟΣ
 ΜΩΡΟΣ
 ΚΟΒΟΣ
 ΛΟΠΤΟΣ
 ΣΑΧΤΥΛΟΣ
 ΟΦΘΑΛΜΟΣ
 ΗΛΙΟΣ
 ΑΪΛΟΣ
 ΤΟΠΟΣ
 ΒΑΤΟΣ
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ
 ΦΟΡΤΟΣ
 ΑΘΜΟΣ
 ΑΛΛΗΓΟΣ
 ΒΙΟΣ
 ΟΥΦΡΑΦΟΣ,
 ΧΡΟΝΟΣ
 ΘΑΝΑΤΟΣ
 ΜΕΚΡΟΣ

Ο ΟΙΚΟΣ. ΥΕΡΑΝΟΣ
 ΦΙΛΟΣ ΑΕΤΟΣ
 ΔΥΜΟΣ ΠΙΘΟΣ
 ΛΑΟΣ ΚΟΧΛΟΣ
 ΙΠΠΟΣ ΠΕΠΛΟΣ
 ΡΟΜΟΣ ΧΑΛΚΟΣ
 ΠΟΤΑΜΙΟΣ ΤΑΛΙΟΣ
 ΒΤΕΦΑΝΟΣ ΚΟΒΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ

αὐθός
χαθός
εἰσός
ἐξός
περιός

βουθός
μεθός
προθός
εφός
παρός

βαίνω = βημι. ἔρχομαι = ελευθω
λαμβάνω = ληβω
βάλλω

αναβάλλω
- καταβάλλω
- εἰσβάλλω
εχβάλλω
- περιβάλλω, ἡ, ος
- θυμβάλλω, ἡ, ος
- μεταβάλλω
(μετανοέω) . . .
- ανατίθημι
κατατίθημι
- αποτίθημι
προστίθημι
παρατίθημι
- προτίθημι
περιτίθημι

- προσβάλλω
- παραβάλλω
ἐπιβάλλω
υποβάλλω
- υπερβάλλω
- ἀμφιβάλλω
- διαβάλλω
- (μεταμορφόω)
τίθημι

ροπίω
κροπίω
καλυπίω

ἐπιτίθημι
- υποτίθημι
- διατίθημι
- βυντίθημι
- ἐκτίθημι
παρατίθημι
- ἀλιπίθημι

αἰσῆμι
καθίσῆμι
παρίσῆμι
περισῆμι
δυσῆμι

μεθίσῆμι
αφίσῆμι
βυνίσῆμι
υφίσῆμι
εξίσῆμι

constituto com
conjungo modo.
suppono, repito.

Δίδωμι

αποδίδωμι
επιδίδωμι

προδίδωμι
προδίδωμι

Contractos

κρατέω, ^ἄ κράτος, τὸ	χομέω, ἀδοκίμη, σιδαί.
φρονέω, ^ἄ φρων	οιχέω, & οἶκος
αλύω, ^ἄ αλύος, τὸ	φθονέω, & φθονος
φρονέω, & φρήν	φοβέω, & φόβος
οικνέω, & οἶκος	μιμέσθαι, & μιμῶ.
πολέω, & πόλις	φρουρέω, & φρουρα
πωλέω	βουθέω, λουσμέω, λουβριος
ζητέω	

χομαίω, & χόμη	τιμάω, & τιμή
νικάω, & νίκη	βοάω, & βοή
δαπαράω, & δαπάνη	τελεστάω, & τελεντή
πειράω, & πείρα	περάω, & περαί
βροντάω, & βροντή	ὄρμαίω, & ὄρμη
θλαίω, φοιτάω, χαλαίω, γοαίω, ερωτάω	

κληρόω, & κληρος	χρυσόω, & χρυσεος
ερημόω, & ερημος	πληρόω, & πληρης

καλονοσέω - ποιέω
 μονομαχέω - ὠδίζω - πωλέω
 οικοδομέω - νομέω
 τραυωδέω

ΕΠΙΤΡΕΨΩ, encomendar, ó encargador alg^a cosa

ΕΠΙΤΡΕΨΟΜΑΙ, estar encargado de alg^a cosa;

tomar ó recibir á su cargo alg^a cosa.

ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ, curador, procurador &c

Προσφέρω, ofrecer, arrimar alg^a cosa...

Προσφέρομαι, acercar á una cosa; a-

ta-car; acercar, representar, recom-

endar; acercar á otro.

Διανέμω, distribuyo: διανεμομαι, me reparto una

Δαρίζω, daírō, daitō, presto á unos: Δαρίζομαι

como prestado (δάνος, τὸ, prestatos, unos)

Υ Τεμψ. Hieron, n° 19 παρ. 444, 445.

παρετίθημι σοι πολλά, (te presento de

Παρετίθημι πολλά, (te presento, me
velum presentis...

καυπῶ

κρυπῶ

κοπῶ

σταλάζω - σσω V V V

V D

